

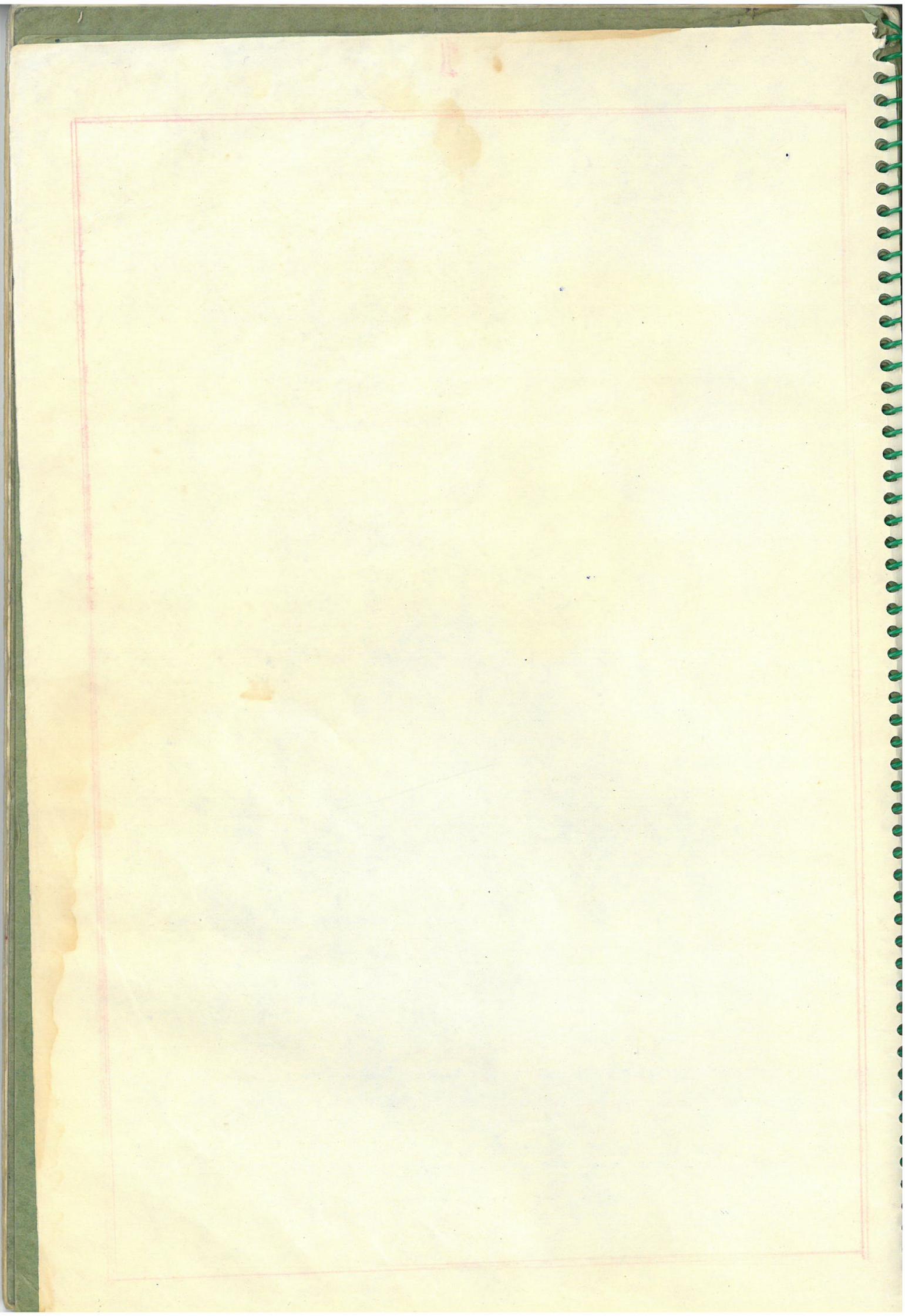
Ἀσκατικῆς Ἀπολογουσίας
τῆς Ὁσίας Μικρῆς Ζένης
Διόρθου Μερικῆ καὶ
Συμπλήρωσης.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ - ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

“ΣΟΛΩΝΕΙΟΝ”

ΠΑΤΗΣΙΟΝ 19 - ΤΗΛ. 533.738

Ἁ. σματιῦ Ἁ. υολουθία

Ἐδὶ τῆ ἀγία καὶ θανσέδτω Μνήμη τῆς
Ὀσίας Μπερὸς ἡμῶν Ζένης.

Ἀήλωσις τοῦ γράφοντος :

Κατὰ πρότασιν τοῦ συμμαθητοῦ μοι ἐν τῆ θανευ-
μλεεστάτη καὶ ἱερᾷ Πατρῷα Βυζαντινῆ καὶ Ἑκκλησιαστι-
κῆ ἡμῶν Μουσιῦ παρὰ τῷ σεβαστῷ ἡμῖν καὶ γηλωτῆ Λιδα-
σαάλῳ ταύτης κυρίῳ Ἀημηκρίῳ Μήτρον τῷ ἐν Θάσσου φίλου
τε καὶ ἱερογάλτου, ἄμα δὲ καὶ ἀδοφοίτου τῆς Θεολογίας κυρί-
ου Θεοδώρου Ἀημοδούλου, ἐξεδόνκσα, τοῦ ὑμνογραφικοῦ μοι
καλάντου τῷ ἀναξίῳ καὶ μεγίστῳ ἀμαρτωλῷ Θεόθεν δι-
στευθέντος, τὴν τε κατὰ μέτρον ἠροτύθων ἠρολόγων Ἀύτο-
μέλων καὶ ἑίρμῶν διόρθωσιν τῶν προσομοίων καὶ τῶν τοῦ
Κανόνος τροθαρίων τῆς Ὀσίας τῶν ἐν τῆ τῷ Μηνναίῳ μειμέ-
νη Ἁυολουθία ταύτης, ἄμα δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς κοιού-
της Ἁυολουθίας ἀτελοῦς οὔσης καὶ ὑδοδομένης: Δοξαστι-
κῶν, Ἁδοστικῶν, Λιτῆς, Ἁίνων, ὡς καὶ τῶν ἐν Ὀρθρω Καιο-
σμάτων. Ἐτι δὲ ἐδοίκσα καὶ Μιυρὸν Ἐσωδερινόν, συνήθως μὴ
γαλλόμενον κατὰ τὰ νῦν κρατήσαντα, μασ' ἂ τὰ θάντα συντέμ-
νονται καὶ θλεῖστα θαραλείθονται, ὡς: Κανόνες κ.τ.τ., χάριν
τῶν φιλαυολούθων ἀφ' ἐνόσ, καί, ἀφ' ἑτέρου, ἵνα εἰς αὐτὸν κατα-
χωρηθῆ τὸ εἰρμολογικὸν δοξαστικὸν τοῦ ἐν Μηνναίῳ Ἐσωδερينوῦ
τῆς Ὀσίας τὸ καὶ μοναδικόν, ὡς μὴ ὄν θανηχυρικόν. πρὸς
τούτοις ἐδοικσαμην καὶ ἕτερον Κανόνα τῆ Ὀσία εἰς θανη-
χυρικὸν ἦχον α' καὶ ἠροδόμοιον τῷ: « Ἀναστάσεως ἡμέρα », ἔ-
θδει, θανηχυρίζοντός τινος Καιοῦ ἐν τῆ Μνήμη τῆς Ὀσίας
Ζένης καὶ κληθέντος γαλεῖν κατ' αὐτὴν τοῦ ἠρὸς συμπλήρω-
σιν τῆς Ἁυολουθίας τῆς Ὀσίας ἠροτρεγαμένου με κυρίου Ἀη-
μοδούλου εἰδότος τὰ κατ' ἐμέ, οὐκ ἦν τρώθος τὴν ἐδὶ
ταῖς πανηγύρεσι θᾶσαν τυθιτικὴν διάταξιν γενέσθαι, διὰ τὸ
ἐλλιθῆς τῆς τῆς Ὀσίας Ἁυολουθίας.

Καὶ ἡ μὲν διόρθωσις, μετριῦν κυρίως οὐσα καὶ ὄντων καὶ γραμματικῆ ἢ συντακτικῆ, ἅμα δὲ καὶ ἡ συμῶληρσις τῆς ἑσπεριτικῆς ἑσπεριτικῆς καὶ Ὀσίου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ ταῦτα τε νῦν γράφωντος δογματικῶς ἀμεμῶτος καὶ κατὰ πάντα ὅμως οὐκ ἐδικρέθει ὁ ταῦτα γράφων καὶ τὴν συμῶληρσιν σὺν φόβῳ Θεοῦ ἐδεχρήσατο καὶ καλῶς κατὰ τὴν ἑαυτοῦ, τοῦλάχιστον, συνείδησιν ἐυδονήσας καὶ ἐδικτυχῶν, τὴν ἐν Ναῶ χρῆσιν, ἀνευ ἐχυρίσεως τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ ἑσπεριτικῆς καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ πάσης τυδικῆς διατάξεως, ὅτι γέγραπται: « Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω », κατὰ δὲ παράδοσιν οὕτως ἐδευράτησε τῆ ἑσπεριτικῆς.

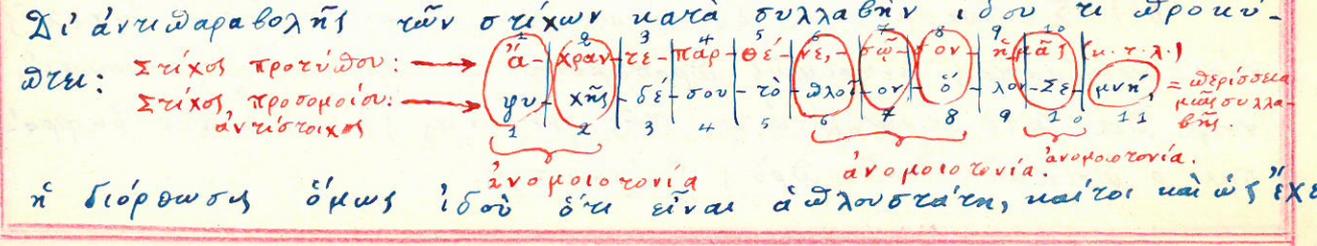
Τὸ ἔργον ὅμως καὶ ἡ φροντίς τῆς ἀποτάξεως τοῖς ἀρμοδίῳ ἀπὸς ἑσπεριτικῆς κατωτέρω καὶ ἐφ' ἑσπεριτικῆς συμῶληρσις καὶ μετριῶς διορθώσεως ἑσπεριτικῆς καὶ Ὀσίου Ζένης ἐπαφίεται τοῖς διὰ τὸν πανηγυρικὸν αὐτῆς ἑσπεριτικὸν ἐνδιαφερομένοις, οἷς καὶ ἀποσπᾷ μάλιστα παρὰ πάντα ἀπὸ τούτου φροντίσαι, εἴ γε ἀφανῆ ἐνδείκνυται τὴν ἐπὶ τούτῳ ἀποθυμίαν.

Ἐὔχεται δὲ ὁ γράφων, ὡς ποτε ὁ ἀείμνηστος καὶ ἐλλογιμώτατος Ἰάκωβος Πρωτομάχης τῆς προτάσεως τοῦ ἑσπεριτικῆς καὶ Ἱεροκάρτου Γρηγορίου τοῦ Ε', καθ' ἃ καὶ ψάχος ὁ ἀοιδὸς ἰστορεῖ ἐν τῇ παρασημαντικῇ τῇ ἐπὶ ἀδῶ ἐυδοκίῃ, « ἐδεθεώρησε καὶ διορθώσε τὰς ἐν τοῖς ἑσπεριτικῆς κειμένῃς παρὰ φροντίσας ἀβλεψίας », οὕτως ἵνα τις καὶ νῦν τὰς ἐναπολειφθεῖσας μετριῶς κυρίως ἀβλεψίας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑμνοῖς δεόντως διορθώσῃ τῆς ἐννοίας κειμένης ἀναλλοιώτου, ὥστε τὰ καλούμενα προσόμοια νὰ ᾄδῃ τοιαῦτα τῶ ὄντι καὶ νὰ δύνανται νὰ γάλλωνται ἀκριβῶς κατὰ τὰ ἀρόνυθα τῶν ἑσπεριτικῆς, ἀπὸς ἃ ὀφείλουσι νὰ ᾄδῃν ἰσοσύλλαβα καὶ ὁμοίωνα ἀποσπῶς κατὰ τοὺς κυρίους τόνους, ἥτοι τοῦ ἐν τῇ θέσει τοῦ μουσικοῦ μετριοῦ ποδὸς ἀντιστοιχοῦντας, διότι ἄλλως θὰ εἶναι ἀνόμοια ἀπὸς τὸ ἐν ἀρχῇ χάριν ὑπομνήσεως σημειούμενον ἀρόνυθον ἑσπεριτικῆς, καθ' ὅτι τὸ μέλος γάλλον

και και ουχι προσομοια. Άρα, οφείλουσιν εν τω αὐτῷ περιωτῶσει να ἀπολουθῶσιν ἴδιον μέλος ἀνάλογον ἐπὶ κατὰ στίχον ἐπιτάσει τῶν καὶ θέσεως κυρίων τόνων, ὅτε ὁμοίως ἀρέσκει να λέγωνται... ἰδιόμελα. τὰ ἀλλείστα ὁμοίως, καλῶς ἐναρχόμενα, ἀπὸ τὸ μέσον καὶ δὴ κατὰ τὸ τέλος ἀφίστανται τοῦ βασικοῦ κανόνος ὁμοτονίας τῶν καὶ ἰσοσυλλαβίας ἀπὸς τὰ ἀπόκρυφα τῶν. οὕτω δὲ ἐπιδικάζουσιν ἐξάδινα τὸν γράμματα, ὅστις μόλις δύναται να καλύψῃ διὰ καταλλῆλου διασκευῆς τὴν ἀνομοιοκτῆτα τοῦ μέλους ἀπὸς τὸ ἀποδελούμενον γνωστὸν τοῦ ἀποκρίτου προλόγου καὶ τοῦτο εἶναι ἐπιδοκίμων μουσικῶς ἢ, ἀντὶ τῆς δὴ αὐτοῦ, ἐπιδοκίμωντος τεχνίτης. ἄλλως ἐπιτρέπεται εἰς μέλος καὶ ῥυθμὸν ἐπιδικάζοντα καὶ δυσαρεστοῦντα καὶ τοῦς ἀκροατὰς τοῦς ἐν τῷ μεταξὺ ἀντιληφθέντος τὴν ἀρρέμελιν ἀπὸ τῆς ἀναμενομένης καὶ γνωστῆς μελωδίας, δι' ἣν ἀποδιδετέθησαν διὰ τῆς καλλῆς ἐναρξέως. τὸ τοῦτο δὲ βλάπτει καὶ ἡσυχῶς ὡς ἀναπόδτον τὴν ἀφοσίωσιν ἐν τῇ λατρείᾳ.

Τρόπους διορθώσεως ὁ γράφων τρεῖς χρησιμοποιοεῖ σποδῶν εἰς τὴν ἀποσαρμογὴν μὲν τοῦ διορθωτέου εἰς τὸ μέτρον τοῦ ἀποτύπου ἀποκρίτου αὐτοῦ, τήρησιν δὲ τῆς ἐννοίας αὐτοῦ ἀναλλοιώτου, ὅτε δὲ δυνατόν ἐστι καὶ τῶν λέξεων. εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ τρόποι διορθώσεως:

α.) Ἀντιμετάθεσις τῶν αὐτῶν τοῦ ποιητοῦ λέξεων καὶ κατάλληλος αὐτῶν διάταξις, ὅστε να συμφωνῶσι ἀπὸς τὰς ἀντιστοιχίας τοῦ ἐμάστοτε ἀποτύπου ἀποκρίτου κατὰ τὴν ὁμοτονίαν καὶ ἰσοσυλλαβίαν. οὕτω δημιουργοῦνται ἢ ἀρρωθέστερα σχήματα λόγου καὶ μᾶλλον τὸν λόγον καλύποντα, ἢ τὰ ἐπιδοκίμωντα ἀπομασιότανται καὶ τὴν σύνταξιν ἐξομαλύνουσιν, ἢ δὲ ἐννοία, ὡς εἰμὸς, οὐδὲν ἀσχεῖ καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλοιοῦται. (β.κ.) Γράφεται ἐν Μηνναίῳ: «**ψυχῆς δέ σου τὸ πλοῖον, ὅλον σεμνή**». κ.τ.λ. ὅπως ἀντιστοιχεῖ τῷ: «**ἀχραντε παρθένε σῶσον ἡμᾶς**» κ.τ.λ. τοῦ ἀντιστοιχοῦ προλόγου: «**τῶν οὐρανίων ταχμάτων**».

Πρὸς τούτους: Ἐν τέλει καταχωροῦμεν καὶ κατάλογον τῶν ἰδιομελῶν καὶ Εἰρμῶν, ὧν ἐπὶ βάσει ἐδαπέθησαν τὰ ὄργανα καὶ οἱ Κανόνες, καθὼς ἐν αὐτοῖς ἀδαντιῶσι καὶ στίχοι ἐνίοτε κατὰ διάφορον γραφὴν ἐκαστοτε, ἡμεῖς δὲ προτιμῶμεν τὴν ἐν μουσικῆς ἐρμολογίᾳ κρατήσαντα γραφὴν. (π.χ.) Ἄντὶ « ὑμῶν ἠνοίγησαν » εἰς τό: « Πανεύφημοι Μάρτυρες, τό: « ἠνοίγησαν ὑμῶν » κ.τ.τ.

Γνωστὸν ἔστω ὅτι οἱ θαλαιοὶ ἐν σειρά ἑξήκοντες καὶ μὴ κατὰ στίχον χωρίζοντες, ἐχώριζαν τοὺς στίχους χάριν τῶν εἰς τὸ τέλος αὐτῶν μελιῶν καταλήξεων διακομμάτων, ἀεὶνα ὅμως ἢ ὀρθογραφία δὲν ἀδαιτεῖ. διὰ τοῦτο ἡμεῖς χωρίζομεν τοὺς στίχους.

Τὸ μέτρον τῶν ὄργανων εἶναι μελιῶν καὶ οὐχὶ δοικτιῶν. ῥυθμίζεται, λοιπὸν, ἀναλόγως κυρίων κόνων καὶ ἐκτάσεως καὶ καταλήξεως γραμμῆς κατὰ τὰ ἰδιώματα καὶ τὰς ἀδαιτήσεις τοῦ ἤχου. ὅσον ἄρατον ἀροδιατίθεται ἡ δοικτις διὰ τὸν ἤχον εἰς ὃν ἀροαρμόζει τὸ δοίημα, εἴτα δὲ γράφει τὸ δοίημα ἀροαρμόζον αὐτὸ εἰς τὸ τοῦ μέλους μέτρον καί, ὡς καὶ τὰ ἄλλα δοίματα ὃ θάνατος γράφουσιν ἀλλ' οἱ τὸ εἰδικὸν ἀρὸς τοῦτο τάλαντον μετεκτρέμει, οὕτω καὶ ταῦτα. Πάντως καὶ ἡ ἀσκησις βοηθεῖ τὸν θέλοντα νὰ μεταβῇ εἰς τὰ μουσικὰ τῆς ὑμνογραφίας, εἰς ἀεὶνα δὲν σὰ εἰσδύση δοτὲ διὰ τῆς γνωστῆς φιλολογικῆς τῶν ὑμῶν σαδοδῆς, διότι ἡ ἀρὰς οδοδῆς εἰς γνῶσιν.

Ἐν τέλει ἀπολογηθῆσι καὶ μουσικὸν παραρτήμα τῶν ἰδιομελῶν.

Εὐχόμενος τοῖς ἐντευξομένοις ὑγείαν καὶ τὴν Θεόθεν ἀρεσθείαις τῆς Ὀσίας Ξένης χάριν καὶ εὐλογίαν, τὸν ἀρολογόν μου τελευτῶ Θεῷ διδοῦς δόξαν, οὗ δόξης χάριν γράφω τὴν ἐφεξῆς ἀπολογίαν

Εὐάγγελος Γ. Τσιούμας

ἐν Κονίτῳς Ἰωαννίνων

Ἡθερίου

κατὰ φεβρουάριον α.λ.α.

Τῆς ΚΑ΄ Μηνὸς Ἰανουαρίου
 Μνήμη τῆς Ὑσίας καὶ Θεοφόρου Μπατρὸς ἡμῶν Ζένης.
 Ἐν τῷ Μιυρῷ Ἐσθερινῷ:
 Εἰς τὸ: «Κύριε, ἐπιείραξαι...» ἔστωσαν γαλλό-
 μενα 6 ᾠροσόμοια ὡς κατωτέρω:

Ἦχος δ' πρὸς τὸ: «Ὡς γενναῖον ἐν κάρτυσιν»

«Ὁδηγὸς τῶν πρειττόνων» σοι
 ἀλποῶς ἐχρημάτισεν
 ὁ «ὀφθεῖς Θεόθεν σοι» ὡς διδάσκαλος
 τῆς θεαρέστου ἀσκήσεως,
 ἐν ἧ ᾠδῇ διεᾶρεψας,
 μοναχὸς ὁ γηλωκῆς
 καὶ τοῦ Παύλου ὁμώνυμος,
 ὅς ματέδειςεν
 ἀπὸ Ῥώμης εἰς Μύλασα λαθοῦσαν
 μετοικῆσαι καί, ἀσκήσει,
 Χριστὸν δοξάζει σε στεύαντα.

Ὁμοιον:

Ὁ πατήρ ὁ ἐπίγειος
 σὺν μητρὶ τῆς τεκούσης σε
 εὐσεβῶς ἐπιτρέψαντες, Ζένη ἔνδοξε,
 τῆς εὐσεβείας σοι ὄνομα
 συνώνυμον ἔδωκαν
 καὶ μνηστῆρι, ὡς εἰμὸς,
 συνετῶς σε ᾠροσῆχαγον,
 ὃν ματέλιδες
 καὶ παστάδος ἐξῆλθες τῆς ᾠροσφαίρου
 ἐντυχεῖν σου τῆς ἀσκήσει
 τῷ Αἰωνίῳ Νυμφίῳ σου.

Ὁμοιον:

Παρθενία κῦτρέωδισας
 σεαυτὴν δι' ἀσκήσεως
 τῷ Χριστῷ γάρ, ᾠάνσοφε, ἐδέδωκας

8

→ ὠνευματικῶς νυμφευθῆναι σὺ,
ἄρὸς ὅν ἀνελήλυθας
τῆ κοιμήσει σου χαρᾶ,
«δι' ἀστέρων» στεφάνου σοι
καὶ σταυροῦ σαφῶς
ἐδοφθέντος ἐν γῆ σου τιθεμένου
τοῦ σεῦ τοῦ Λευγάνου, Ζένη,
παρὰ Χριστοῦ σε τοῦ στέφανου.

Ἔτερα γ. Ἦχος λ. Δ' πρὸς τὸ: «Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος».

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!
Ἡὺν ὁ τὴν εὐαν δοτὲ
δελεάσας ἄρὸς θάνατον
ὄντως καταβέβηται
γυναικὸς ἐκ συνέσεως·
σταυροῦ ἰσχύϊ ματανικώμενος,
δίωται, θαγῆδας ὁ μηχανώμενος,
ὧ ἀντεδάλαισεν
ἡ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν
ἀσκητικῶς
καταμολογησάσα
Ζένη ἡ δάνσοφος.

Ὅμοιον:
Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος!
ἡ ἀραμένη σταυρὸν
ἐν χαρᾶ τῆς ἀσκήσεως
Ζένη ἡ Θεόστεπτος
τῷ σταυρῷ νῦν δεδόξασται
τῷ «δι' ἀστέρων», ὁμοίῳ στέφει τε
μαρτυρουμένη τῆς γῆς ἐν δέρασιν
ὡς Θεοτίμητος
ἀπὸ γῆς ἀδαίρουσα
ἄρὸς Οὐρανὸν
καὶ Χριστῷ ἄρεσβενύουσα
ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος!
 Ἦν Ὀυράνοθεν Χριστὸς
 μαρτυρεῖ εἰς τὰ ἑώρατα,
 οἷον τὸ ἀγώνισμα
 τῆς Ὀσίας θεάρεστον,
 ἀντιδοξάτων αὐτὴν ὡς δίκαιος,
 ὡσπερ ἄροεῦθεν, ἐν γῆ καὶ δόλῳ τε·
 Ὅθεν βοήσωμεν:
 ἐξ ἡμῶν νῦν ἀρόσδεξαι
 ὕδερ ἡμῶν
 ζένην τὴν ἀρεσθεύουσαν,
 Χριστέ, δεόμεθα.

Δόξα... τοῦ κηναίου. Ἦχος α΄ πρὸς τὰ ἑπτὰ Ὀυρανίων ταχυμάτων »
 ὡς εἶχεν ἐν κηναίῳ: ὡς διωροῶσι μετριῶς τὸ αὐτό

Αεδοξασμένη ὑδάρχεις, ἐν γενεαῖς
 [γενεῶν,
 Παρθενομήτορ Κόρη,
 Θεοτόμε Μαρία,
 τοῦ κόσμου ἀροσασία, τεμοῦσα
 [σαρκί,
 τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνάρχου Πατρός,
 καὶ συναΐδιον Πνεύματι, ἀληθῶς
 ὃν ἐμέτενε σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν... τοῦ κηναίου. Ὅμοιον Σταυροθεοτοκίον.
 ὡς εἶχεν ἐν κηναίῳ:

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδεν, ἐδὶ σταυροῦ
 [τὸν Υἱόν,
 ἢ ἄμωμος Παρθένος,
 θρηνηδοῦσα ἐβόα·
 Γλυκύτατόν μου κέκνον, τί τὸ καινόν,
 καὶ παράδοξον θέαμα;
 ὡς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί,
 ἐδὶ ξύλου ἀροσηλώσης σαρκί;

Αεδοξασμένη ὑδάρχεις, ἐν γενεαῖς
 [γενεῶν
 Παρθενομήτορ Κόρη,
 Θεοτόμε Μαρία,
 κόσμου ἢ ἀροσάτις τέτομας γὰρ
 τὸν ἀνάρχου Πατρός Υἱὸν
 καὶ συναΐδιον Πνεύματι, ἀληθῶς,
 ἡμᾶς σῶσαι ὃν ἐμέτενε.

Ὅμοιον Σταυροθεοτοκίον.
 ὡς διωροῶσι μετριῶς τὸ αὐτό:

Ἀναρτηθέντα ὡς εἶδε σταυρῶ ὃν
 [ἔτεμε
 θρηνητικῶς ἐβόα
 ἢ ἄμωμη καὶ Παρθένος·
 τίς ἢ θεά αὐτὴ ζένη ἐν σοί,
 ὧ γλυκύτατον κέκνον μου;
 ὡς ὁ κατέχων τὰ πάντα ἐν τῇ δρακί,
 ξύλῳ νῦν σαρκί ἀροσήλωσαι;

Ἔἰς τὸν στίχον τὰ ἐξῆς Ἀπόστοlica:

Ἦχος Β' πρὸς τό: «Ὅϊος τοῦ Ἐφρασαῖ».

Ἦσεν πρὸς Οὐρανὸν
Χριστὸς ὁ σὸς Νυμφίος
ἀνάγων σε κοιμήσει,
σταυρῶ τῶ «δι' ἀστέρων»
καὶ στέφει κατεκύσμησε.

Στίχος: «Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
(αὐτοῦ).»

Ὅμοιον:

Στέφος θασιφανὲς,
ἐν μεσημβρία ὥφθη
ἐν Οὐρανῶ, σταυρός τε,
ὦ Ζένη, «δι' ἀστέρων»
Θεόθεν τῆ κοιμήσει σου.

Στίχος: «Ἐύφρανησεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ καὶ ἐλθῶσι
ἐν αὐτῷ καὶ ἐθαυμάσονται πάντες οἱ εὐσεῖς τῆ καρδία.»

Ὅμοιον:

Ἔσχεις σου κασαρὰν
ἀπὸ θαθῶν καρδίαν
ἀγνῶς βιοῦσα, Ζένη,
καί, Θεομακαρίστως,
Θεὸν ὄρας νῦν χαίρουσα.

Ἀόξα... Ἦχος Β' ἰδιόμελον.

Ἦ τὸν πρὸς καιρὸν βίον ἀμέμπτως τελέσασα
πρὸς γῆν ἀληθῆ νῦν μετέστῃς αἰώνιον

→

→

παρὰ Χριστῶ, ζένη ἔνδοξε,
 τοῦ λαβεῖν σε ἕδαθλα (δ)
 τῶν ἀγῶνων σου κἢ σῆ κοιμήσει. (υ)
 Καὶ νῦν μὴ θαύσῃ ὠρεσβεύειν
 πρὸς τὸν ἀζίως, ὁσία, σὲ στέφαντα
 ὑδὲρ τῶν δίστει τιμώντων σε.

Καὶ νῦν... ἦχος ὁ αὐτός. Θεοτοκίον:

Τὴν θαύσαν ἑλπίδα μου
 εἰς σὲ ἀνατίθημι.
 Πῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑγίστου,
 φύλαξόν με ὑδὸ τὴν Σιέθην σου.

Ἀπολυτίκιον. ἦχος π. δ'. Τοῦ Μηναιίου.

Τὸ τιμῶν ἀνίμω εἰς Μαρτῶν τῶν
 ἁγίων τῶν ἁγίων, ἢ τὴν ἀπὸ τῆς ὁσίας
 διαφέρει τῆς ὁσίας ζένης.

Ἐν σοί, Πῆτερ, ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ'εἰκόνα
 λαβοῦσα γὰρ τὸν σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ.
 καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑδερροῦν μὲν σαρκός,
 παρέρχεται γὰρ
 ἐδιμελεῦσθαι δὲ ψυχῆς,
 πράγματος ἀθανάτου.
 διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται,
 Ὅσια ζένη τὸ πνεῦμά σου.

Ἐκτερον ὑδὸ τοῦ γράφοντος. ἦχος α'. πρὸς τὸ «Τοῦ λίθου σφραγισμένῃ».

Λειψάνου σου κεθέντος ἐν γῆ, ὁσία ζένη,
 τῆς Θεοβραβεύτου γῆς σου τὸ γέρας ἔδεφάνη:
 «Σταυρὸς δι' ἀστέρων» θαμφάνης
 καὶ στέφανος ἐν ὄλῳ ἐδοφθεῖς.
 δι' αὐτῶν γὰρ ἀνεδόξασεν ὁ Χριστὸς
 αὐτὸν ὡς δοξάσασάν σε.
 Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ,
 δόξα τῷ σὲ τιμήσαντι,
 δόξα τῷ κἢ μεσιτείᾳ σου δύξοναι ἁπάντας.

[Faint, illegible handwriting throughout the page, possibly bleed-through from the reverse side. The text is mostly mirrored and difficult to decipher.]

[Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or date.]

Ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἑσωερινῷ:

Εἰς τό: «Κύριε, ἐπέφυρα...» ἰστώμεν εἰς στίχους 5: καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ ᾠροσόμοια 5', γ' τοῦ Μηναίου μετριωτῶς διορθωθέντα καὶ γ' ὑπὸ τοῦ γράφοντος συμπληρωματικῶς διοικηθέντα, ὡς ἔξῃς.

Ἦχος α'. πρὸς τό: «Τῶν Οὐρανίων ταχυάτων» ὡς εἶχεν ἐν Μηναίῳ: ὡς διορθώσῃ μετριωτῶς τὸ αὐτό.

Μεταναστεύουσα ᾠρῶν τῆ
 [διαθέσει, σεμνή,
 καὶ βεβαίουσα ἔργῳ
 τὸ κρισθὲν σοι ἐννοία,
 ἐξῆλθεις τῆς ματαίας τῶν ἡδονῶν,
 μακαρία λειότητος
 καὶ ἀρετῶν τῆ τραχιά εὐθυδρομείᾳ
 ἀναβάσει, ξενιτεύουσα.

Μεταναστεύουσα ᾠρῶν τῆ
 [διαθέσει σου
 καὶ βεβαίουσα ἔργῳ
 τὸ κρισθὲν σοι ἐννοία,
 ἐξῆλθεις τῆς ματαίας τῶν ἡδονῶν,
 μακαρία, λειότητος
 καὶ ἀρετῶν τῆ τραχιά εὐθυδρομείᾳ
 ἀναβάσει, ξενιτεύουσα.

} τὸ ἐ ἀφ' ἑ
 σθι, καὶ τὰ
 περισοῦν

Ὅμοιον:

Ἐν τῷ λιμένι τοῦ θείου ᾠροσορμι-
 [σοῦσα ἰσομοῦ,
 διαθερᾶς κυμάτων,
 τῶν τοῦ κόσμου τὸν δάλον.
 ψυχῆς δέσου τὸ ὄλοτον ὄλον, σεμνή,
 ἀδιάλυστον φέρουσα,
 ἐξ ἡδονῶν τῆς διυρίας τῶν
 [μυστικῶν,
 ἀγωγίμων⁽¹⁾ μένεις ἔμθλεως.

Ἐν τῷ λιμένι τοῦ θείου ἰσομοῦ
 [ᾠροσορμισαί,
 διαφυγεῖν κυμάτων
 τῶν τοῦ κόσμου τὸν δάλον.
 ὄλοτον δὲ ψυχῆς σου ὄλον, σεμνή,
 ἀδιάλυστον φέρουσα
 ἐξ ἡδονῶν τῆς διυρίας,
 [τῶν μυστικῶν
 ἀγωγίμων μένεις ἔμθλεως.

Ὅμοιον:

Θεοῦρεθεῖ τῆ μιμήσει σὺ ξενι-
 [τεύουσα,
 τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω,
 ᾠρὸς ἡμᾶς κατελθόντος,
 ὑψῶσαι τοὺς δεσόντας μένεις, σοφῆ,
 συγχενέσι μὲν ἀγνωστος,

Θεοῦρεθεῖ τῆ μιμήσει σὺ
 [ξενιτεύουσα
 τοῦ δι' ἡμᾶς ἐξ ἄνω
 ᾠρὸς ἡμᾶς κατελθόντος
 σῶσαι τοὺς δεσόντας μένεις, σοφῆ,
 συγχενέσι μὲν ἀγνωστος,

(1) ἀγωγήμα = τὰ μεταφερόμενα, ἴσως τὰ φορτία.
 μυστικὰ δὲ ἀγωγήμα ἐννοεῖ, ᾠροσορμῶς, τὰς ἀρετὰς.
 τὸ «τὰς διυρίας» διορθωθέν: «τῆς διυρίας»

(τὸ ἐν κηναίῳ.)

→ ἀλλ' εὐσεβέσι γνωστὴ, ὡς
[πρὸς τὸν Θεόν,
ξένη δάντοτε ἀρεσβεύουσα.

(τὸ μετριωτῆ διορουσίν.)

→ ἀλλ' εὐσεβέσι γνωστὴ, ὡς
[πρὸς τὸν Θεόν,
ξένη, δάντοτε ἀρεσβεύουσα.

Ἔτερα γ'. ἦχος ὁ αὐτός. πρὸς τὸ: «Πανεύφημοι κάρτεραι, ὁμοί»

Χριστός, ὃν ἐδόξασας ἐν θεῷ,
ξένη θαυμαρίστε,
ἐξ Οὐρανοῦ μεμαρτύρηκε,
δοξάσας σε ἐν θεῷ,
καὶ ἐν δόλῳ τύδῳ
τοῦ Σταυροῦ, σημάνας σου
Σταυρόν, ὃν ἀραμένη, πανεύφηκε,
Αὐτοῦ τοῖς ἴχνεσι
διὰ βίου ἠκολούθησας,
Ὅτι δυσώδη ὑδέρων τιμώντων σε.

Ἔμοιον:

Νυμφίον ἀρουρίνασα Χριστόν,
ὃν σοι οἱ γεννήτορες
ἀροσαχνόχεισαν ἔλιδες
μνηστῆρα σαρκικὸν
καὶ καὶ Οὐρανίῳ,
Πνεύματι, συνῆρμους
λαθοῦσα κοσμικῆς ματαιότητος
ἀδύλως γήσασα.
Οὐρανόθεν, οὖν, εἰκότως σε
κατεδήλου Χριστὸς ἐν τοῖς ἀέρασι.

Ἔμοιον:

Τοὺς θεῷ με δοξάζοντας τανῶν
ὁ Χριστὸς ὑδέσχετο
δολλαδλασίῳ ἀμείψαι με
ἐν δόλῳ τε καὶ θεῷ
καὶ ἀνκιδοξάσω
ὡς Θεὸς καὶ δίκαιος,

→

→

διόσε κατενώδιον σύμθαντος
σαφῶς ἐδόξασε,
μακαρία Ζένη ἔνδοξε,
ἀστροτεύκῃ σταυρῷ σὺν σπεφάνῳ γε.

Δόξα... ἦχος π.β. ἰδιόμελον.

Δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ (ὦ) ἢ (π')

ἐδὶ τῆ σῆ κοιμήσει, (π)

ὦ Θεόσπευτε Ὀσία. (π)

ἐν σοὶ γὰρ «ἐθαυμάσχωσεν», ἀλποῶς,
ὁ σὲ ἀντιδοξάσας
φανερῶς τοῖς θέραισι Κύριος,
ὡς ἀδίκησι σε ἐν βίῳ
ἐν Ἀσκησίαι Ἀυτὸν δοξάσασαν.
Ὅθεν, μεσοῦσης ἡμέρας
καὶ πρὸς οὐρανὸν μεταστάσης σου,
οὐρανόθεν ὥφθη σοι «σταυρὸς
δι' ἀστέρων» γε καὶ στέφος.
Διό, θαρρησίαν πρὸς Θεὸν εὐρούσα,
Θεοφόρε Ζένη θανεύφημε,
ὕδερ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε ἀρέσθευε
ἐλεποῖναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... τὸ τοῦ ἠχου.

Εἶτα ἡ συνήθεια τῆς τοῦ Ἐσπερινοῦ.

Εἰς τὴν Λιτάν τὰ ἐξ ἧς ἰδιόμελα:

ἦχος α'. ἰδιόμελον.

Τῆς Θεογενέστου ἡμουςας φωνῆς (π)

Δανίδ ἀροτρεδομένου (π)

ἐν τοῖς ψαλμοῖς ἐν πνεύματι: (π)

→

→

« Κατακρύψον τοῦ Κυρίου, (ᾠ)
 καὶ ἀδώσει σοι δάντα (ῥ)
 τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου. » (ᾠ)
 Ὅθεν, ἐφυγοῦσα τὴν ἀδάτην (ᾠ)
 κόσμου ματαιόφρονος βροθῆς, (ῥ)
 ξένον θίον, ξένη, ἰσαγγελον (ῥ)
 ἧ ἔν ξένῃ ἠνυσας εἰς τέλος. (ᾠ)
 Ἔχουσα Χριστοῦ τὰς Ἐντολὰς (ᾠ)
 καὶ ταύτας ἐμὴν ἀληθεύσα (ῥ)
 τῆς Τριάδος γέγονας ἐνδιαίτημα (ᾠ)
 καὶ τὸν τῆς προμήτορος ἀρὰν μακροχρόνια (ᾠ)
 σοῦ Κυμφίον κρίνασα, Σεμνή, (ῥ)
 ἀδερνήσω ἀροσκαίρον τὸν γάμον σὺν τῷ κόσμῳ (ᾠ)
 Νῦν δὲ τῆ σεωτῆ σου κοιμήσει, (ᾠ)
 ἢν Χριστῷ πύρεθις αἰσυχάν, (ῥ)
 γύμφην ὡς ἀκράτον, (ῥ)
 ἀρεταῖς ποσμήσασα, χαρᾶ ἀροσῆξας. (ᾠ)
 Αὐτὸν παρρησία καθικέτευε, (ᾠ)
 τοῖς σὴν τελοῦσι μνήμην (ᾠ)
 δωρηθῆναι ἰλασμόν (ῥ)
 καὶ μέγα ἔλεος. (ᾠ)

Ἔτερον. Ἦχος Β'. ἰδιόμελον.

Ἦ τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ τὸν νοῦν μακαροσθεῖτα (ᾠ)
 τῆς Τρισπλίου Θεόκετος, (ᾠ)
 ξένη πανοσία, (ᾠ)
 « τοῦ φωτός τὰ ὄντα ἐνδέδυσαι, (ᾠ ἢ ᾠ)
 καὶ ἀδώσει ἀδαντα (ῥ)
 τὰ ἔργα τὰ τοῦ σότους. (ᾠ)
 Πίστει τῷ φωτὶ ἀπολουθήσασα Χριστῷ, (ᾠ)
 ἔσχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς, (ᾠ ἢ ᾠ)
 οὐδαμῶς ἀροσκόψασα τῆ τοῦ θίου σου δωρεῖα, (ᾠ)
 ἀγευδῶς Χριστὸς ὡς ἀροεῖρκειεν. (ᾠ)
 Ἔδει οὖν σε ἀνωθεν (ᾠ ἢ ᾠ)
 φωτὶ μαρτυρηθῆναι, (ᾠ)

→

ἀρετῶν φωτὶ ὡς ἀστράπτουσαν (ῶ)
 καὶ κόσμου σκότος ἐλέγχουσαν. (ῶ)
 Ὅθεν τῆ κοιμήσει σου, Ὅσια, (ῶ)
 φωτεινὸν σημεῖον σοι (ῶ)
 ἐν ἡμέρᾳ ἐπέφανη (ῶ)
 δηλοῦσι σε τοῖς ἀέρασι (ῶ ἢ ῶ)
 τὴν ἀδίκως ἀσκήσει δοξάσασαν Θεόν. (ῶ)
 Αὐτὸν ἀδαύστως ἱκέτευε (ῶ)
 ὑδὲρ τῶν πίστει κελούντων (ῶ)
 τὴν θανσεβάσμιον μνήμην σου. (ῶ)

Λόγια... ἦχος δ' ἰδιόμελον.

Νῦν ἀντιδοξάζει σε Χριστός, (ῶ)
 μακαρία Ζένη, (ῶ)
 ὡσπερ μαθουδέσχετο, (ῶ)
 τοὺς αὐτὸν ἐν γῆ δοξάζοντας, (ῶ)
 ἐν τῷ νῦν καὶ μέλλοντι (ῶ)
 ἀντιδοξάσαι αἰῶνι. (ῶ)
 Ὅθεν ἐν τοῖς ἀέρασι σαφῶς (ῶ)
 τὴν τοῦ κόσμου λαθοῦσαν (ῶ)
 κατεδήλου ὁ γινώσκων σε. (ῶ)
 Ἔδει γὰρ τὸν βλέποντα (ῶ)
 ἐν κρυπτῷ καὶ δράσει, (ῶ ἢ ῶ)
 αἷς αὐτὸν ἐδόξασας, (ῶ)
 φανερώς σοι ἀποδοῦναι. (ῶ)
 Στέφος, οὖν, Ὅσια, θαυμαστὸν (ῶ)
 καὶ σταυρὸν ἐν μέσῳ, (ῶ)
 «δι' ἀστέρων» ὠλέξας σοι Χριστός, (ῶ)
 τῆ κοιμήσει σου ἀροφαίει. (ῶ)
 Αὐτῷ ἐν παρρησίᾳ ἀμέμπτῳ (ῶ) ἢ (ῶ)
 ἀδιαλείπτως ἀρέσθηνε, (ῶ ἢ ῶ ἢ ῶ)
 ὑδὲρ τῶν κελούντων τὴν μνήμην σου. (ῶ)

Καὶ νῦν... Θεοτοκίῳ τοῦ ἤχου.
 («Ὁ διὰ σὲ Θεοδάτωρ κ.τ.λ.»)

Εἰς τὰ Ἀπόστοlica εἰς τὸν στίχον τὰ ἐξῆς
γ. Προσόμοια:

Ἦχος Β. πρὸς τό: «Ὅτε ἐν τοῦ ζύλου σε νεκρόν».

Ὅτε ἐν δρασμαίρου σου ζωῆς
πρὸς τὴν ἀτελεύτητον θείαν
ἀδεξεδήμεις ζωὴν,
τότε εἰς ὑδάνεσιν ψυχῆς σου ἔδραμον
γεγνησότες οἱ ἄγγελοι
σὺν δᾶσιν Ὁσίοις,
Ζένη μαμααρίσ τε καὶ Θεοβράβευ τε,
οἷς περ συνανῆλθες πρὸς δόξαν
τὴν παρὰ Χριστῶ αἰωνίαν,
Ὅν ἡμῖν πρεσβείαις σου ἰλέωσαι.

Στίχος: « Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. »
(Ὅμοιον:)

Ὅλην ἀναθεῖναι τῶ Χριστῶ,
Ζένη μαμαρία δοθοῦσα,
δι' ἀρετῆς σεαυτῆς,
ἀριστα πύτρεθις ὡς νύμφην ἄσπιλον.
καὶ μνηστῆρα κατέλιδες,
εἰς ὃν ἐπεδίδουν
οἱ γεγεννηκόες σε καὶ διασρέψαντες.
Ὅθεν, ἐν πασκάδος, λαθοῦσα,
ἔφυγες, ἀδύλως βιοῦσα
καὶ Χριστομιμήτως τῆ ἀσκήσει σου.

Στίχος: « Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ κύτου ἰσαυμάστωσεν ὁ Κύριος. »
(Ὅμοιον:)

Κόσμον, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ,
Ζένη Θεοφόρε Ὁσία,
καταλιθοῦσα χαρᾶ,
ἦρας τῆς ἀσκήσεως σταυρὸν ἐδ' ὤμων σου,

→

καὶ ἀδύκως ἠγωνίσαι
 Χριστῷ ἐδοκίμη,
 σπυεύδουσα ὡρὸς δόξαν τε τὴν ἀναφαιρέων.
 Ὅθεν «δι' ἀστέρων» σοὶ στέφος
 καὶ Σταυροῦ σημεῖον ἐδώκεν
 κόσμῳ φανεροῦν σε τῇ κοιμῆσει σου.

Ἄουσα... Ἦχος π' α': ἰδιόμελον:

Ἄεϋτε, Ὁρθοδόξων ἡ ἀληθείς, ^(κ)_(α)
 ἐδὶ τῆς μνήμῃ τῆς Ὁσίας ^(α)_(η)
 κατὰ χρέος ἐορτάσωμεν. ^(π)_(α)
 αὕτη γὰρ ἠκολούθησε Χριστῷ ^(κ)_(α)
 καὶ τὸν μαλὸν ἀγῶνα ^(κ)_(α) (μετὰ μικρᾶς δευρίας)
 Θεαρέστου ἀσκήσεως αὐτῆς ^(α)_(δ)
 νῦν τετέλεψε στεφανωθείσα. ^(π)_(α)
 Καὶ νῦν παρὰ Χριστοῦ ^(κ)_(α)
 μαρτυρεῖται κόσμῳ ^(κ)_(α)
 ὡς λιθοῦσα κόσμον δι' αὐτὸν ^(α)_(δ)
 ἀφανῶς μὲν γήσασα, ὁλὴν Θεαρέστως. ^(π)_(α)
 Ἵὸ ἐν Οὐρανοῖς ^(κ)_(α)
 «δι' ἀστέρων ὄφθη» ^(κ)_(α)
 ἐναρχέστατα Σταυρὸς ^(α)_(δ)
 ὡρὸς τοῦτον δὲ καὶ στέφος. ^(π)_(α)
 Ἦ γὰρ ἀσκήσεως σταυρὸν ^(κ)_(α)
 ἀραμένη ξένη ^(κ)_(α)
 ὡρὸς βραβεῖον νίκης ἀφίμετο, ^(α)_(δ)
 τὴν ἐδίδειον γῆν λιθοῦσα. ^(π)_(α) ^(κ)_(α)
 Προσείδωμεν αὐτῇ ^(κ)_(α)
 ἑωθαξίως: χαῖρε! ^(κ)_(α)
 Παρρησίαν εὖρες γάρ, ξεμνή, ^(α)_(δ)
 τοῦ ὡρεσβεύειν ὡρὸς Θεὸν ^(κ)_(α)
 τοὺς τιμῶντας σε σὴ γέσσαι. ^(α)_(δ) ἐμ' ^(π)_(α) φερομένη ληυτικῶς). (1)

Καὶ νῦν... τὸ τοῦ ἤχου Θεοτομῶν ἰσοστίχων.
 Ἄδολυκίον ἰδὲ ἐμ' Μικρὸν Ἐσῳερινόν.
 Τέλος τοῦ Ἐσῳερινοῦ.

Σημείωσις (1) Οὐδὲν μέγρον μεγαλείου ἐν τῇ μέθρην τοῦ τῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν μελῶν κατανυκτικῶν καὶ τῶν ἀδολυκῶν γραμμῶν· καθ' ἃ δὲ καὶ ὁ ἀείμνητος π. Ἀγαθουκλῆς ἐν θεωρητικῇ αὐτοῦ γράφει, «τὰ μέλη ταῦτα δὲν ἀφείδονται διὰ πολλῶν τρυφῶν», ἴδιον πέτρος ὁ αὐτὸς μὴ πολυδοκίμιος κατὰ νόησιν οὐτως ἐμείλισεν ἅπαντα ἀδολῶς, ὡλὴν μεγαλοδρεῖσε κατὰ καὶ κατανυκτικῶς κατὰ.

Ἐν τῷ Ὁρθρῳ

Μετὰ τὸν Ἐξάγαλμον τὸ: «Θεὸς Κύριος...» μετὰ
τῶν στίχων καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. (ἰδὲ εἰς μικρὸν Ἐσθε-
ρινόν). Δόξα... τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον τοῦ ἤχου.
εἶτα:

Μετὰ τὴν ἀστιχολογίαν καθίσματα:

Ἦχος α'. πρὸς τὸ: «Τὸν τάφον σου, Σωτήρ...»

Ὁ κόσμος σὲ μισεῖ,
ὡς μισήσασαν τοῦτον,
Ὀσία τοῦ Θεοῦ.
ξενωθεῖσα γὰρ κόσμου,
σὸν ὄνομα μετέλλαξας
εὐσεβείας δρώνυμον,
ἄρὸς μνηστῆρόν σου
«κῆς δεξιᾶς τοῦ Ἰγνίστου
τὴν ἀλλοίωσιν»
ἐν τῇ φωτὶ σου φανεῖσαν,
ὦ ζένη Θεόσπευτε.

Δόξα... Ὁμοιον:

Ὅτι ἐστὶν ἔορτὴ
κοσμικὴ ἢ παροῦσα
Ὀσίας τοῦ Θεοῦ
ἢ ἐπίσιος μνήμη
τὸν κόσμον, οὖν, μισήσαντες
καὶ Χριστὸν ἀγαπήσαντες,
πίστει, δόξῃ τε
καὶ καθεὶνῇ διαθέσει,
δεῦτε ἄδαντες
ἀνευφημῶμεν ζένη,
Θεὸν ὡς δοξάσασαν.

Καὶ νῦν... Ὁμοιον Θεοτοκίον:

Σαρὺ ἢ τὸν Θεὸν
 τετοιυῖα, Παρθένε,
 τὸ γένος τῶν βροτῶν
 εὐδοκήσαντα σῶσαι
 θυρὸς τοῦ αἰωνίγοντος,
 δι' ἀρχαίαν παρὰ βασιν,
 σθεῦσον, ἴλεων
 ἄντὸν ἀδέρχασαι, κόρη,
 σαῖς δεήσεσιν
 ἐπὶ τῷ ἀλήθει πατισμάτων
 ἡμῶν δεομένων σου.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν Καθίσματα:

Ἦχος δ' (χρυσικός: ἀμεγαλὴ) πρὸς τὸ: «Κατελάγη Ἰσοήφ».

Ζένον θαῦμα, ἀλκωῶς,
 εἰς ἐπιβράβευσιν Χριστὸς
 τῆς Ὁσίας σου ζωῆς
 ἔδειξεν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς
 τὸν ἐξ ἀστέρων σταυρὸν κατὰ μεσημβρίαν,
 ᾧσιν ὄρα τὸν εἰς βεβαίωσιν
 ῥήσεων κυτοῦ ἐπιδηρώσεως·
 «τοῖς» γὰρ «πιστοῖς» ᾠροῦθε καὶ «σημεῖα»
 «ἀμολουθήσει» τεράστια,
 δι' ὧν ἐλέγξει
 Χριστὸς τὸν κόσμον
 λοιδοροῦντα Ὁσίους.

Ἄόξα... Ὁμοιον:

Ζένον βίον μετελωεῖν
 τὸν τῆς ἀσιμύσεως τραχὺν
 ἐδεωδόσπασ, σοφῆ,
 Ὁσία Ζένη καὶ σεμνή,

→ διὸ κατέλιδες κόσμον καὶ ματ' ἰδίαν
 ὤμψας μαυρὰν σὺν παιδίσκαις σου,
 σοῦ ταῖς διδαχαῖς ἃς ἐφείλυσας
 καὶ τῷ Χριστῷ ὑποσήμενος «θυσίαν»
 σὺν ἑαυτῇ «ζῶσαν», πάντιμε.
 Διό, κοιμήσει,
 Χριστὸν εὐροῦσα,
 συνευφραίνῃ τοῖς ἄνω.

Καὶ νῦν... Ὁμοιον Σταυροετουίου.

Ζύλω βλέψουσα Σταυροῦ
 ὑποσήμενον τὸν Υἱόν,
 Ὃν ἐκύπησεν σαρκὶ
 Θεία βουλήσει ἢ Ἀγνή
 ἀσώδως σάρμα δανείσασα τῷ Ἀσάρμῳ,
 ἔμλαιε διυρῶς ἀναυράζουσα:
 φρίξον, Οὐρανέ, τῷ θεάματι,
 ἐφ' ᾧ αὐτῆνας ἥλιος νῦν κρύπτει
 καὶ γῆ τῷ φόβῳ κυμαίνεται
 σαρκὶ γὰρ ἠάσχει
 ὁ θάντων Κτίστης
 τὸν Ἀδὰμ θέλων σῶσαι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Καθίσματα:

Ἦχος γ'. πρὸς τὸ: «Τὴν Ὑραιότητα».

Τὴν Ὑραιότητα τῆς δουλειᾶς σου
 καὶ τὸ ἐδίδονον τῆς σῆς ἀσυνήσεως,
 Ὅσια Ζένη, ὁ Χριστὸς
 ἐν ζένῳ βραβεύει κρότῳ.
 Πρώμην γὰρ κατέλιδες
 σὺν παιδίσκαις ὁμόφροσι,
 Μύλασα δὲ ὤμψας
 Θεαρέστως ἀσυνήσασα.

→ διό σοι καὶ «σταυρὸς δὲ ἀστέρων
ῥοσφαι» ἐδὶ τῆ σῆ κοιμήσει.

Δόξα... Ὁμοιον:

Ἐν τῆ ἀσκήσει σου Χριστὸν ἐδόξασας,
ἐν τῆ κοιμήσει σου Χριστῶ ὑδνήκτισας
σὺν τοῖς Ἀγγέλων συνοδοῖς
ψυχῆ σου, Ὁσία Ζένη
γῆ δὲ τιθεμένου σου
τοῦ θανσέωτου σικν ῥματος
ῥοσφαι τούτου ἀνωθεν
ἐξ ἀστέρων ὁ στέφανος,
σταυρὸς ὁμοειδής τε ἐν μέσῳ
σοῦ γὰρ σταυρὸς ἦν θίος ἁδασ.

Καὶ νῦν... Ὁμοιον Θεοκοιῶν:

Τὴν Παναμώμητον καὶ ὑδερύμητον,
τὴν Ἀειῶρθενον καὶ Θεομήτορα,
ἀξιοχρέως οἱ δισχοὶ
ὑμνήσωμεν ὄροσυνουῶντες·
αὕτη γὰρ ἐδέξατο
ἀποαῖς Ἐὐαγγέλιον
λύῶν ἀυροάσειας
λύον Ἐὐας ὄρομήτορος
καὶ ἔτεκεν ἀσῶρως τὸν θᾶσαν
αἶροντα ἀμαρτίαν κόσμον.

Εἶτα:

Οἱ Ἀναθαμοί (α. ἀντίφωνον δ. ἤχου) καὶ ὡς ὄροκειμένοι
εἰς ἤχον α. τό: «θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἀγίοις αὐτοῦ».
σῆχος: τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῆ γῆ αὐτοῦ ἔθαυμάσῶσεν ὁ Κύριος»
(καὶ θᾶλιν ὁ ἀνω σῆχος). Πᾶσα ὄνοη.

Ἐὐαγγέλιον τὸ εἰς Ὁσίου. & ὁ Ν' ψαχμος χῶμα.

Δόξα... Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας... κ.τ.λ.
καὶ νῦν... Ταῖς τῆς Θεοκοιῶν... κ.τ.λ.

Εἰς τὸν στίχον: « Ἐλεῖπον, ἐλέησόν με ὁ Θεός... κ.τ.λ. »

ἦχος π. β'. ἰδιόμελον.

« Καλῶς διεξελοῦσα σου τὸν θῖον »
καὶ τὸν καλὸν ἀγῶνα κελέεσσα,
ἄρως μακαρίαν λῆξιν κατήνεπας.
Διό, Θεοφόρε Ξένε,
ὡς τὰ ἄνω φρονούσα καὶ γητοῦσα,
« μετὰ τὴν δόξαν τελευτήν,
ἄνωθεν ἔσχεσ τὴν μαρτυρίαν. »
Στέφει γὰρ « δι' ἀστέρων » καὶ σταυρῶ
ὁ Χριστὸς δηλοῖ σε
ἐν τοῖς ἡμέραισι σήμερον
τὴν δοξάσασαν αὐτὸν ἀδύλως.
Αὐτὸν ἐν θαρρήσεια δυσώδει
ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τιμῶντων σε
ἐλεπήσῃ τὰς ἡμέρας ἡμῶν. « Δ ». (ὄχι εἰς Δ)

Εἶτα:

« Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν σου... κ.τ.λ. (εἰς Δ (μεγαλῶ), ὄχι εἰς ἄλλα
βάσειν καὶ τοῦ χοροῦ αἱ ἀδαντικῆσαι ὁμοίως εἰς μεγαλῶ.)

Εἶτα:

« Κύριε, ἐλέησον » ἰβ'. καὶ ὁ π. ἡμετέρως κινῆται.

Μετὰ ταῦτα ὁ Κανὼν.

ἀπλῶσι: Παρατίθεται ἐν συνεχείᾳ ὁ τοῦ μνηαίου Κανὼν, ἀλλὰ
κατὰ μετριοτῆν διόρθωσιν ὑπὸ τοῦ γράφοντος καὶ μετ' αὐτὸν ὁ
ἕτερος κανὼν ὁ συμπληρωματικῶς ἀοικθεῖς, ὡς καὶ ἐν ἀρολόγι
ἔγραψα, ὑπὸ τοῦ γράφοντος. Ἴνα μὴ γράψωμεν ἐν διστάσει κειμένῳ
ἀριστερὰ μὲν ὡς εἶχεν ἐν μνηαίῳ, δεξιὰ δὲ ὡς διορθώσῃ, ὁ βουλο-
μενος ἴδοι ἐν μνηαίῳ τὸ πῶς εἶχε τὸ ἀρωτόενθον.

Ὡδὴ α'. ἦχος π. δ'. ὁ εἰρμός:

Ἄσμα ἀναδέμψωμεν⁽¹⁾ λαοί,
τῷ θαυμαστῷ Θεῷ ἡμῶν,
τῷ ἀδαλλάξαντι τὸν Ἰσραὴλ ἐν⁽²⁾ δουλείᾳ

(1) ἄλλη γραφή: « ἀναμέλψωμεν »

(2) » > ἀνευ ἀρολόγιως « ἐν »

→ ψδὴν ἐδινίμιον
 ἄδοντες καὶ βοῶντες·

Ἄσω μὲν σοι

τῷ μόνῳ Δεσδότη.

(Τροδάρια:)

Ξένον ὄντα δάσης ἀρεκῆς
 καὶ μαυρυνθέντα δαΐσμασιν
 ἀπὸ Θεοῦ, Αὐτῷ οἰκειώσόν με
 εὐχαῖς εὐπροσδέυκται σου,
 Ξένε σεμνὴ Ὅσια,
 σοῦ τὸν βίον
 τὸν ξένον ὑμνοῦντα.

Πῦρ σε ἀναφλέξαν νοητόν,
 ὡς ὕλην εὐκατάδηστον,
 τὴν κοσμικὴν ἀθάνατην καὶ σαρκικὸν μνηστέρα
 ἀρνήσασθαι ἔδεισε
 γνώμη ἀνδροκοκία
 καὶ Κυρίῳ
 ἀγνώως μνηστέυθῆναι.

Ξένην ἐννοήσασα ζωὴν
 ἐν οὐρανοῖς τὴν μένουσαν
 καὶ ἀτελεύτητον, τὴν κηπῶν ἕως τὴν ἀρᾶξιν
 ἠμείψω καὶ ἔδραμα,
 ἕλαφος ὡς διψῶσα,
 ἀθανάτου καὶ ἁγίου μνηστέρος.
 Θεοτοκίον:

Υμνοὶ τὴν δανάχραντον, πιστοί,
 Παρίαν εὐφημήσωμεν
 τὴν Θεομήτορα Ἁγνὴν καὶ Παρθένον
 τὴν σεέσθη τὴν ἔνθεον,
 εὐδίον ὡς λιμένα,
 τὴν τῶν δάντων
 πιστῶν σωτηρίαν.

Ὡδὴ γ' ἤχος ὁ αὐτός ὁ εἰρμός:

Ὁ στερήσας λόγῳ τοὺς οὐρανοὺς,
καὶ τὴν γῆν ἐδράσας
ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν,
στερέωσόν με πρὸς ὑμνον
καὶ δοξολογίαν σου, Κύριε.

Τροδάρια:

Καταυρατήσας ἔρως ὁ Θεῖος
τῆς ἀγνῆς ψυχῆς σου,
λαβεῖν σε λήθην πολλῶν
τῶν τῆς ἀσυνήσεως ἰδόνων
ἔδεισε, Σεμνή, καὶ τῆς φύσεως.

Τοῦ ἀθανάτου κάλλει μνηστῆρος σὺ
ἠδομένη, κάλλει διαρκεῖσσι
ἑμάρανάς σου σαρκός,
ὠραιοτάτη δὲ ὥφθης,
θεῖον πρὸς γυμφῶνα συμπνώσασα.

Κεχρυσωμένας ἀτέρυγας ἀρετῶν
κτεπασμένη, ὕψος
πρὸς τὸ οὐράνιον σὺ
ἀνέπτεις, ὦ μακαρία,
ὡς περιστερὰ ἀδιάφθορος.

Θεοκοαίον:

Ἥ φωτεινὴ νεφέλη τοῦ νοητοῦ
καὶ παιδοῦ Ἥλιου
τοῦ ἀνατείλαντος πρὶν
εἰ τῆς γαστροῦ σου, Παρθένε,
φώτισον ψυχὰς τῶν ὑμνούντων σε.

καὶ αὐτοῦ

ὁ ὡς ἀνωτέρω εἰρμός: «Ὁ στερήσας λόγῳ...»

Ἔϊτα

Τὰ κασίματα μετριῶς διορθωσέντα ὑπὸ τοῦ

γράφοντος: ἀλήθεια: Ἐν τῷ μέτρῳ προσημίσαμεν ὡς εὐρυσκοπέραν
τὴν τραφὴν τελευταίας φράσεως προσημίωσιν ἀντομέλου οὕτω: «καὶ γὰρ δύνασαι πάντα,
ὅσα σέως, πανάμωμε» ἔνῳ ἐξ εἰρμολογίου ἐλαττωσέντα τὰ πάντα ἀρρυθμίαν ἐπαρόμενον.

Κάθισμα. Ψαλμὸς π.δ. πρὸς τὸ: «Τὴν σοφίαν καὶ λόγον».

Τὸν δι' οἴμυτον ὀφθέντα ἐδὶ τῆς γῆς
ἀγαπήσασα λόγον Θεοῦ Πατρός,
αὐτῷ ἠκολούθησαι,
ὡς Κυμφίω, Δανόλβιε,
καὶ τὸν φαρτὸν γυμφίον
ᾠροῦμῳς κατέλιπες,
καὶ σὲ ἐνεχμαμένην,
καὶ ᾠλοῦτον ἐδίεπρον.
Ὅθεν ἐδὶ ξένης,
φερωνύμῳς βιοῦσα,
τὰ ᾠάθη ἐνέκρωσας
καὶ τῶν ζώντων ἀδείληφας
κληρουχίαν, Θεόωνευστε.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ
τὴν τῶν ᾠταισμάτων δωρήσασθαι ἄφεσιν⁽¹⁾
τοῖς τιμῶσιν ἐν ᾠάθῳ
τὴν Δανσέβαστον μνήμην σου.

Ὅμοιον Θεοτοκίον.

Πειρασμοῖς πολυτρόποις περιδεσῶν
ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ δρατῶν,
τῷ σάλῳ συνέχομαι
τῶν ἀμέτρων ᾠταισμάτων μου
καί, ᾠροσφυγὴν εἰδὼς σε
καὶ σιέωπην μου, Ἄχραντε,
ᾠροσορμισοῦμαι σᾠεύδῳ
λιμένι ἐλέους σου.
Ὅθεν, Παναχία,
τὸν ἐμ σοῦ σαρυωθέντα
ἀσᾠόρω, ἰμέτευε,
ἠδὲρ ᾠάντων τῶν δούλων σου
τῶν ἀᾠαύστως ἠμνούντων σε,
Ἄχραντε σὺ πᾠτερ Θεοῦ
μὴ διαλλείδῃς ᾠροσβεύειν τῷ Τόμῳ σου
δωροσῦμαι ᾠταισμάτων
ἐλασμὸν τοῖς τιμῶσί σε,

(1) εἶπεται γὰρ ἔτι τὸν σῶλον οὕτω: «τῶν ᾠταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι»,
ὅθεν ὁμῶς δὲν συμφωνεῖ τῷ ᾠροκόμῳ, καὶ ᾠδὲρ εὐᾠροσφοροτον.

ἢ Σταυροθεοτοκίον. (ἐὰν τύχη κατὰ παρασκευὴν)
ὅμοιον.

Τὸν Ἀμνόν, τὸν Ποιμένα καὶ Λυτρωτὴν
ἢ Ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ,
δαυρούουσα ἔλαιε
καὶ διυρῶς ἐξωλόλυξεν:
Ὁ μὲν νῦν κόσμος χαίρει
δεχόμενος λύτρωσιν·
τὰ δέ μου σῶλάχχνα φλέγει
Σταυροῦ σου τὸ θέαμα,
ὄν θερ ὑδομένεις,
διὰ σῶλάχχνα ἐλέους.
Μαυρόθουμε Κύριε,
τοῦ ἐλέους ἢ ἄβυσσος
καὶ ὠπὴ ἀγαθότητος,
τοιγαροῦν μεγαλύνω σου
τὴν σωτήριον Σταύρωσιν.
Δώρησαι, οὖν, εὐσῶλαχχνος ὢν
τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει τὰ πάθη σου,
ἱλασμόν τῶν ὠττισμάτων,
ὡς οἰκτιρῶν φιλάθρωδος.

ἢ συνέχεια τοῦ Κανόνος:

Ὡδὴ δ' ὁ εἶρμός:

Ἐξ ὄρους κατασμίου, λόγε, ὁ Προφῆτης,
τῆς μόνης Θεοτόκου
μέλλοντος σαρκουῦσθαι,
θεοῶτιμῶς κατενόησε καί, ἐν φόβῳ,
ἔδοξολόγει σου τὴν δύναμιν.

τροπάρια:

Ὡς ἄροῦτα τῷ Χριστῷ ἄροσῆζας ἐπὶ ἀγνεΐαν,
μελῶν σου τῆ νεκρώσει
ῶνοῖς ἐγμρατεΐας
καὶ ἀντεδέξω Οὐράγιον Βασιλείαν
καὶ αἰωνίζουσαν ἀδόλαυσιν.

Ἐράσμιον τὸ κάλλος
 τὸ ἔμὸν ὃ κυμφίος κράζει
 ψυχοῦσα, Ξεμνή,
 ἄρεταῖς λαμῶν θεῖσα, εἰς οὐρανοῦς με σπύδει·
 εὐεῖ ψοιμαίνω ἐγὼ
 καὶ τὰ ἔμὰ προσμαλοῦμαι
 τὰ ἐπιχρόντα με θρέμματα.

Τρυγῶν ὠραιοτάτη,
 χελιδῶν τε ὡς λαμῶροτάτη
 καὶ ὡς ἀπδῶν,
 ἰξευτῶν διαδραῖσα παχῖδας ἀοράτων,
 ἐδείχθης, Ξένη ξεμνή,
 καὶ ἑναδόθετον κάλλος
 ὄντως Χριστοῦ, ἀξιάγαστε.

Θεοκουίον.

Ἀμπίτορα τῶν ἄνω
 ἐὼ' ἐσχάτων τοῖς κάτω τίυτες
 ἀπάτορα σύ,
 ἡμετέραν οὐσίαν ἀτρέπῳως προσλαβόντα
 δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν,
 ὃν ἐκδυσώπει σωθῆναι
 φθορᾶ, Ἄγνη, τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Ὡδὴ 5: Ὁ εἰρμός: (ἐκ τοῦ δε)

Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ,
 πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου
 καὶ ἐκ βυθοῦ τῶν καυῶν
 ἀνάγαγε, δέομαι.

Ὡρὸς σὲ γὰρ ἐβόησα
 καὶ ἐπάκουσόν μου,
 ὁ θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

προδάρια:

Τὴν ζένην σου^(ν) θιοκὴν
 καὶ ἄσκησιν ὑδεράνθρωπον
 δοξάζων ὁ διὰ σέ
 γενόμενος ἄνθρωπος,
 σημεῖος καὶ τέρασι,
 παραδόξως, ὄντως,
 σέ ὅσια κατεκόσμησε.

Τὸν ζένωθέντα μαυρὰν
 τοῦ νόμου τοῦ τοῦ Θεοῦ κήμων,
 οἰκειώσόν με καὶ σαῖς,
 ὅσια, δειψέσει,
 καὶ ζένον με ποίησον
 τῆς δεινῆς ζεένης
 καὶ πασῶν τῶν συνεχόντων με.

Τῷ κύκλῳ τῶν ἀρετῶν
 στεφθεῖσα λαμπρῶς, ἀνέδραμει
 ἄρως ὄν ἐδόξαις Χριστόν,
 τὸν «κύκλῳ ἀστέρων σε»
 ὑδερ νοῦν μηνύοντος
 τοῖς ἐγγύς καὶ πόρρω,
 ζενοτρόπως, ζένη ἐνδοξε.

Θεοκοιῖον:

Ὁ γώποις Χερουβικοῖς
 καθήμενος ἁδερὶ γραθτος
 περιγραθτος ἐν τῆ σῆ
 κοιλίᾳ ἐνψυκσε
 σαμί, οὐ Θεόκτι,
 καὶ ἐν σοῦ προπῆλθε,
 διασώζων τὸ ἀνθρώπινον.

Καὶ πάλιν ὁ εἰρὸς «Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ κ.τ.λ.»
 ὡς προεγράφη.

Κοντάμιον:

ἦχος β'. πρὸς τὸ «Τοῖς τῶν αἱμάτων σου ῥιζοῦ, ἀκμήτριε.»

Τὸ σὸν ξενότροπον, ξένη, μνημόσυνον
 ἐπιτελοῦντες οἱ πόσω τιμῶν κέῖ σε,
 ὑμνοῦμεν Χριστὸν τὸν ἐν ἁΰσασι
 παρῆχοντά σοι ἰσχὺν τῶν ἰάσεων,
 αἰεὶ ὄν δυσώδει ὑδὲρ ἡμῶν.

Ὁ οἶκος:

Ἰλεων, ξένη, τὸν ξενοτρόπως ἐκ παρθένου τεχθέντα
 ἐκ δυσώδει Χριστὸν

ἡμῖν γενέσθαι, ἁοίδιμε,
 τοῖς κατὰ χρέος σοι προσφοικῶσιν
 ἐκ ψυχῆς καὶ καρδίας καθαρωτάτης
 καὶ εὐσεβῶς τὴν μνήμην σου ὑμνήσαι σπουδάζοντες,
 ἢν πάσαι τῶν οὐρανῶν ἑξουσίαι
 ἀξίως ἐτίμησαν,
 ὡς φωτοφόρον καὶ ἄμωμον
 καὶ ἀγίαν θανάστηριν, Ἐνδοξε
 ἄρεσθύνεις γὰρ ἁΰσασι
 ὑδὲρ θάντων ἡμῶν.

Συναξάριον:

Τῆς κατὰ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῆς ἁγίας
 μητρὸς ἡμῶν ξένης, καὶ τῶν δύο αὐτῆς θεραπειαινίδων.

Ἰαμβικοῦ τριμέτρου στίχοι τοῦ μηναίου:

Ἄδοξο γένοιται τοῦδε τοῦ βίου ξένη,
 οὐ γῶσα καὶ πρὶν, ὡς ἀληθῶς ἦν ξένη.

ἕτερος εἰς τὰς δύο συναστυπασίας θεραπειαινίδων.

Θυγήσκουσιν ἄμφω τῆς ξένης αἱ δουλίδες,
 οὐ τῶν ἐκείνης ἀρετῶν οὔσαι ξέναί.

ἕτερος δακτυλικῶν ἐν ἑξαμέτρῳ.

Ἐἰνάδι οὐρανοῦ εἰς ξενίην ξένη ἦλθε τετάρτη.

(τὴν διήγησιν τοῦ βίου τῆς Ὁσίας καὶ τὸ συναξάριον
τῶν λοιπῶν ἁγίων τῆς ἡμέρας ἰδὲ ἐν τῷ μηναίῳ.)

Ἐν τέλει λέγομεν:

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις ἀρεσθείαις, ὁ Θεός,
ἔλεησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἄρκην.

Σημείωσις:

(Σήμερον παραλείπεται τοῦ λοιποῦ ἢ συνέχεια τοῦ
Κανόνος ἐγκαῖθα καὶ γίνονται αἱ καταβασίαι, διὰ δὲ τοὺς
φιλαπολούτους καὶ μὴ βαρυνομένους γράφομεν καὶ τὴν συνέχειαν).

Ὡδὴ γ'. Ὁ εἰρμός: (ἐν τοῦ Ὁσίου)

Ὁ τοὺς παῖδας δροσίσας ἐν καρδίᾳ
καὶ παρθένον φυλάξαι
μετὰ κόμον τὴν σὲ τεμοῦσαν,
εὐλογητὸς εἶ, Κύριε,
ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

τροπάρια:

Τοῖς σπαρχάνοις σου ῥώμη ἐκμαυκάται,
ἢ δὲ πύλασα πλέον τοῦ λειψάνου
τοῖς λειψάνοις, ἐξ ὧν ἀπηγάγεις
θαυμάτων βεῖθρα ἄδασι
κοῖς σέ, ξένη, εὐφρομοῦσι δισπῶς.

Ποταμὸς ἀνεδείχθης ἰαμάτων,
δαθημάτων θαλάσσης
κατακλύψων τῶν μελωδούντων:
«εὐλογητὸς εἶ, Κύριε,
ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν».

Κατενοίμπσας πᾶσιν ψυχοφθόρα
ἐν πολλαῖς ἀγρυπνίαις,
καυαρία, καὶ τὸν δικαίον
θανάτῳ ὑδνον ὑδνωσας
ὑδὲρ κόσμον δὲ ἀρεσθεύεις Χριστῷ.

Θεοκουίον:

Τὸν ἐν σοῦ σαρωθέντα ὑδὲρ λόγον.
 δυσηδοῦσα μὴ θαύση,
 Θεοτόκε, ἐν τῶν θαγίδων
 καὶ τῶν στανδάλων ῥύσασθαι
 τοῦ ἐχοροῦ τῶν εὐσεβῶν τὰς γυχαί.

Ὡδὴ π': Ὁ εἰρμός: (ἐν τοῦ δε)

Ὁ στεγάζων ἐν ὑδάσι καὶ ὑδερῶα αὐτοῦ,
 ὁ κθεὶς θαλάσση ὄριον γάμμον
 καὶ συνέχων τὸ θᾶν.
 σὲ ὑμνεῖ ἥλιος,
 σὲ δοξάζει σελήνη,
 σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις
 τῷ δημιουργῷ καὶ κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας.

προδάρια:

Ἀρμολογεῖσα, ὡς γέγραπται, ἐνὶ ἀνδρὶ τῷ Χριστῷ,
 τῷ ὡραίῳ κάλλει, πᾶσαν ἰδέαν,
 ἀρετῶν, εὐσεβῶς,
 σὺ σεμνὴ ἠσκησας
 καὶ πρὸς θάλαμον σεῖον
 εἰσωκίσεως πρῶτα δεξαμένη
 χάριν, ἀληθῶς, αἰεὶ τοῦ ἰᾶσθαι πάντας.

Ἡ γυχή μου ὀδίσω σου πρῶσεμολλήση, Χριστέ,
 ἀνεβόαι πόση γῆ ὡς διψῶσα.
 Σέ, οὖν, ὑδὼρ τὸ τῶν
 ἐυζητῶ, Κύριε,
 σοὶ δὲ ὄμβρους προσφέρω
 τῶν δαυρύων· σῆς ἀγάπης φείτορος
 πότισόν με τῆν ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡραιώθη δοσπασα τὸ ὄντως ὄν ἐφετός,
 ἐδοξάσθη δὲ Κυρίῳ τῆς δόξης

Θεοουίον:

Τὸν ἐν σοῦ σαρυωθέντα ὑδὲρ λόγον.
 δυσωδοῦσα μὴ θαύση,
 Θεοτόμε, ἐν τῶν θαγίδων
 καὶ τῶν σπανδάλων ῥύσασθαι
 τοῦ ἐχοροῦ τῶν εὐσεβῶν τὰς γυχαίς.

Ὡδὴ π': Ὁ εἰρμός: (ἐν τοῦ δε)

Ὁ στεγάζων ἐν ὑδάσι καὶ ὑδερῶα αὐτοῦ,
 ὁ κισὶς θαλάσσης ὄριον γάρμον
 καὶ συνέχων τὸ θᾶν.
 σὲ ὑμνεῖ ἥλιος,
 σὲ δοξάζει σελήνη,
 σοὶ προσφέρει ὕμνον πᾶσα κτίσις
 τῷ Δημιουργῷ καὶ Κτίστη εἰς τοὺς αἰῶνας.

προθάρια:

Ἀρμοσθεῖσα, ὡς γέγραπται, ἐνὶ ἀνδρὶ τῷ Χριστῷ,
 τῷ ὡραίῳ καλλεῖ, πᾶσαν ἰδέαν,
 ἀρετῶν, εὐσεβῶς,
 σὺ σεμνὴ ἤσκησας
 καὶ πρὸς θάλαμον οὐρανῶν
 εἰσπηκίσθησθαι πρῶτα δεξαμένη
 χάριν, ἀληθοῦς, αἰεὶ τοῦ ἰᾶσθαι πάντας.

Ἡ γυχή μου ὁπίσω σου προσεκολλήσῃ, Χριστέ,
 ἀνεβόαι πῶς γῆ ὡς διψῶσα.
 Σέ, οὖν, ὑδωρ τὸ τῶν
 ἐμψητῶν, Κύριε,
 σοὶ δὲ ὄμβρους προσφέρω
 τῶν δακρύων· σῆς ἀγάπης φέρομαι
 πᾶσι τὸν με τῆν ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡραιώθης προσήσασα τὸ ὄντως ὄν ἐφετόν,
 ἐδοξάσθησθαι δὲ Κυρίῳ τῆς δόξης

→ κολλησεία Χριστῷ.
 σὺ χορὸν ἅγιον
 ὄρουσιν γάγου Παρθένων
 κῶ Σωτῆρι σὲ μιμησαμένων
 αἴς, ἐν οὐρανοῖς, χορεύει συνκερωμένη.

Θεοτοκίον:

Σὲ Μονὴν ἐξελέξατο καὶ καλονὴν Ἰαυῶθ
 τοῦ Πατρὸς ὁ Λόγος, σοῦ τε ἐν μέσῳ
 ὁ συμπνώσας σαρκὶ
 τοὺς βροτοὺς ῥύσασθαι,
 ὑδὲρ θάνατος δ' ὤραϊος
 τοὺς ἀνορώδους, Πάναγνε, ὄρουσιν λθε,
 φύσιν τὴν ἡμῶν καθάραι ἀκαρωθεῖσαν.

Ἀὐτοῖς ὡς ἀνω εἰρήμ: «Ὁ στεγάζων ἐν ὄδοι... κ.λ.»

Ἔϊκα:

Ὡδὴ θ'. Ὁ εἰρήμ:

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ,
 ὁ ἐχέρας κέρας σωτηρίας ἡμῶν,
 ἐν οἴῳ Δαυὶδ τοῦ Δαυδὸς αὐτοῦ.
 ἐν οἷς ἐδεσμεύετο ἡμᾶς,
 Ἀνατολὴν ἐξ ὑψους,
 καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς
 εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

τροδάρια:

Δι' ἀσθενοῦς σώματος τὸν ἀνίσχυρον ἐχορὸν
 ἐτροδώσω ξένην μετελθοῦσα γῆν
 καὶ θάθη σαρκὸς θανατώσασα
 καὶ νῦν οὐρανοῦς περιδολεῖς,
 ἔνοθα σαύτης ὑδῆρκε
 τὸ δολίτευμα καὶ θρῖν,
 ὡς Ἀγνῆς Παρθένου.

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ λιμένα γαλιλῶν
 ἱαμάτων δειξάς τὴν σεωπὴν σου χορὸν

→

→ ὠελάγει τῶν νόσων τοῖς θλίβουσι
καὶ γάλη τοῖς κάρνουσι παθῶν,
Μοναζουσῶν τὸ κλέος,
καὶ Παρθένων εὐχος⁽¹⁾ σὺ,
Θεοφόρε Ξένη.

Τῶν ἐφετῶν θάντων νῦν τὸ ἀπρότατον ὄραϊ
Θεομένην λάμψει τῆς Τριάδος, Ἁγνή.
ὄραϊ δὲ ἂ βλεῖδουσιν Ἄγγελοι.
χορεύεις σὺν πασιν ἐκλευκοῖς,
ἁμαρτημάτων λύσειν
αἰκουμένη ἐς αἰεὶ
τοῖς δὲ εὐφρομοῖσι.

Παρθενικὸν τέμενος, καὶ ὡς θέλειαν ἁγνή,
ὡς καλὴν τροχόνα καὶ ὡς νύμφην Χριστοῦ
ὠραίαν, καλὴν σε καὶ ἄκρεμνον,
ὡς ἄγαλμα θείων ἀρετῶν,
ὡς κεκλεισμένον κῆπον
σὲ θεραίρομεν πιστοί,
Θεοφόρε Ξένη.

Θεοτουίον:

Ὡς σὺ προεῖπες ἐν πνεύματι, γενεαὶ τῶν γενεῶν
μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε αἰεὶ.

Θεὸν γὰρ τὸν ὄντως μακάριον,
ἐκύψασας, ἄχραντε Ἁγνή,
τὸν μακαρίου θάντα
τοῖς δουλεύονταί σου
ἀγενδῶς διοῦντα.

Καὶ αὐτοῖς ὁ ἀροπούμενος εἶρηός «Εὐλογητός Κύριος»... κ.τ.λ.

Τέλος τοῦ Κανόνος τοῦ Μηναιίου.

*Ἐν συνεχείᾳ παρατίθεται ὁ ὕμνος τοῦ θράζοντος
δοικουῖς παντὶν εἰς γνωστοῖς εἰς τοὺς ψάλλτας εἶρηός καὶ
θανηρικῶν κερῶν, ὡς εἰς ἦχον αἰ., κατὰ βούλησιν δὲ ἂς συμψάλληται
τῷ τοῦ Μηναιίου.*

(1) εὐχος = καύχημα ἀντικαταστήσειν ὅτι τὴν λέξιν καύχημα προεῖπες
χάριν τοῦ μέτρου καὶ ἅμα ἐκρήσεως τῆς ἐννοίας ἀναλλοιώτου τοῦ κείνου.
ἄλλως θὰ ἐκονίσταμεν: «καὶ παρθένων καύχημα», ὁ δὲ ἀρ. ἄκοιδον.

Ἴτερος Κανὼν ἐκ τῆν Ὀσίαν Ζένην ὑδὸ ε.τ.,
οὐτὶ κ' ἰαμβικὴ ἀποστιχὴς ἔχει οὕτω:

« Πασῶν με δεῖξον σαῖς λιγαῖς ξέρον, Ζένη ».

Ὡδὴ α'. ἦχος α'. πρὸς τὸ: « Ἀναστάσεως ἡμέρα ».

Πανηγύρεως ἡμέρα ἐν τῇ μνήμῃ τῆ σῆ,
μητέρα ὀσία Ζένη.

ἐν γὰρ ἀσκήσει ἀρετῶν
σὺ ἐδόξασαι Χριστόν,
δι' ὧν ἄρως γῆν
μετέστης ἀθάνατον
τῇ προσκαίρῳ κοιμήσει σου.

Ἀναστάσεως ἡμέρα ἐγερεῖ σε Χριστὸς
γέρα γεμεῖν σοι, Ζένη.

τοὺς γὰρ δοξάζοντας αὐτὸν
ἐδουλοῦντο γῆς
κυχεῖν ἀλκοῦς
καὶ δόξης στεφάνων γε,
ὧν ἄρως κηρῶν ἠχώνισαι.

Θεραπειάν μοι καὶ ῥῶσιν εὐδωροδέμετος εὐχαῖς
σοῦ ἄρως Θεὸν παράσχου,

ἐν δὲ θανάτῳ με πασῶν
καὶ παλαισμάτων ἐν φθορᾷ
δυσώθει Χριστόν
ῥυσοῦνταί με, δέομαι,
τὸν σε, Ζένη, γεραίροντα.

Θεοτομίου:

Ὡς ἀδύρανδρον μητέρα Θεοτόμον Ἁγνὴν
ποίοις ὑμνήσω λόγος;

« Ἐν γὰρ θανάτῳ ἄρως γῆν
καὶ ἐν γῆς ἄρως Οὐρανὸν »

→ Χριστὸν τὸν Θεὸν
 «ἡμᾶς» ὠεραιώσαντα
 ἐν σαρκὶ ἀδευύησας.

ᾠδὴ γ'. ἦχος αὐτός. πρὸς τὸ: «**Λεῦτε ὄρμα δῶκεν καυόν**».

Νῦν σοι στέφος ξένον καὶ καινὸν
 ἐναργῶς ἐν τῷ δόλῳ ἐδοῦτανόμενον
 καὶ «δι' ἀστέρων σταυρός»,
 ὡς Νύμφην ἀνύρατον Χριστοῦ,
 σὲ ξένη κατέδειξε.

Μέγα σοῦ τὸν βίον εὐφρημῆν,
 ὦ Δανόλθιε ξένη, τὸν καθαρώτατον.
 ἀλλ' ἀφθαρσίας τυχεῖν
 τοὺς πίστει κιμῶνται σε Χριστὸν
 δυσώδει ὡς εὐσῶλαχρον.

Ἔδει σε τοῖς δέρασι Χριστὸν
 οὐρανόθεν, εἰκότως, ἀντιδοξάζοντα
 τὴν θεαρέστως ἐν γῆ
 ἀδύλως δοξάσαντα Κύτον
 δηλῶσαι κοίμησέ σου.

Θεοτομῖον:

Λεῦτε ἕμνοι, ἀθανατες πιστοί,
 τὴν Ἁγνὴν Θεοτόμον ἀνευφημήσωμεν,
 ὡς «ἀφθαρσίας δηχὴν
 ἐμ τάφου ὀμβρήσαντα Χριστὸν»
 ἀσῶδῶς κυήσαν.

ᾠδὴ δ'. ἦχος ὁ αὐτός. πρὸς τὸ: «**Ἐδὶ τῆς θείας φυλακῆς**».

Ἐδὶ τῶν ὤμων σου σταυροῦ, ὡσῶερ ἐκέρυξε Χριστὸς
 ἦρας τῆς ἀσκήσεως, ξένη,
 καὶ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσι

→ δι' ἀρετῆς ἐβάδισας·
 νῦν δέ σου ὡρὸς «βραβεῖον τῆς νίκης»
 ἀφικομένης κοιμᾶ ἐν γῆ καὶ σώματι.

Ἰδεῖν ὡσπίσασα Θεόν, καὶ ματαιόφρονος ῥοῦπῆς
 κόσμου ἠλλοτριῶσαι, **Ξ**ένη,
 φερωνύμως ἄριστα
 καὶ καθαρὰν ἐκέρκισας
 θάνατων ἀπὸ πασῶν σου καρδίαν,
 ὅθεν Τριάδος ὄρατῆς κάλλος τὸ ἄρρητον.

Ξενοῦσα κόσμου σεαυτὴν καὶ ματαιότητος, σοφῆ,
 ὡρῆν σου τὸ ὄνομα ἄρα
 εὐσεβῶς ⁽¹⁾ μετέκλυσας
 ὡρὸς τὸ μιμητικὸν θάνατον
 ξένην σου καὶ ὑπόσχεσιν, **Ξ**ένη,
 ξένη καὶ βίῃ Χριστοῦ «σύμμορφον» εἶναι σε.
Θεοτομίον:

Οδὸν ἐεύπιστας ζωῆς θεωλαμπόμενος, ἀλκοῦς,
 ἄρα δὲ Ἁγνὴ καὶ Παρθένος
 μετὰ τόμον ἔμεινας,
 ὡς Γαβριὴλ ὡροῦδέ σοι:
 «χαῖρε!» καὶ γὰρ συλλήψαι καὶ τέξει,
 μὴ ὑποσταῖσα φορὰν, ῥύσκειν, ἐκ πνεύματος.

Ωδὴ ἐξ ἴχθους οὐαυτός, πρὸς τὸ «Ὁρθησώμεν ὄρορου βαθεῖας».

Νοπίσωμεν ἄρρητον θαῦμα,
 οὐ, κοιμήσει θανάτου, μεθίσταται ὡρὸς Λεσβόταν
 τὸν Χριστὸν καὶ Κύριον
 μαρτυρομένην ἄνωθεν
 ξένως ἢ **Ξ**ένη τοῖς θέραισι.

Σκιρτησώμεν ξένου ὁρῶντες
 καὶ ὑπερβάλλον ἀθάνατων διάνοιαν Θεῖον θαῦμα

(1) εἰ θέλει λέγει καὶ: «συνεπῶς» ἀντὶ εὐσεβῶς.

→ καὶ Χριστὸν κατέδωκεν
τὸν « δι' ἀστέρων » στέφανον
σὺν τῷ σταυρῷ ζένη νέμοντα.

Ἀνύσωμεν δρόμον Ἀχνείας
καί, ἀντὶ κόσμου ἡδέων, ἠρουρίνωμεν τὴν νηστείαν
τὸν Χριστὸν ὀφόμενοι
« δικαιοσύνης στέφανον »
τοῖς ὑπομένουσι νέμοντα.

Θεοτοκίον:

Ἰλάσθητι κύδωντι σε πᾶθος
τῷ παρβεβήλω μοι, ζῶτερ, ἠρουρίωντι τοῖς σοῖς σωλάχωνας
καὶ ἠρεσθείας ἠροσδεσαι
εἴς σε ἀγνώως γεμούσης γε
σώζειν τοὺς ταύτην γεραίροντας.

Ἦδὴ **Σ'** ἡχος ὁ αὐτός. πρὸς τὸ: « Κατὰ λόγους ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς ».

Συκνούσης σοῦ ἐν τῷ μνημείῳ, σεμνή,
εἰς οὐράνια « σταυρὸς δι' ἀστέρων »
καὶ στέφος ἐν μεσημβρία σαφῶς,
ζένη, δέδεικται,
οἷς δοξάσῃν σε Χριστὸς
ἐμαρτύρει καὶ κόσμῳ.

Λιμένα ὡσπερ γαλινὸν ἀλπωῆς
σὺ τὴν Μύλασα ἠρουρίνασα ὀλίγη
ἐν Ῥώμῃς ἐν ταύτῃ ἦλθες σῶουδῆ
σὺν παιδίσμαις σου,
αἷς συνήσμησαι καλῶς,
θεαρέστως γε, ζένη.

Ἰδοὺ σοι, ἄχρι τῆς ταφῆς σου ἐν γῆ,
τὸ μαρτύριον Θεόθεν ἐφάνη
ἐν ὀλίγῳ, δηλοποιοῦν σε ἐν γῆ

(2) εἰ θέλεις λέγε κατ': « κατεδόλωκα ἀντὶ ἐμαρτύρει ». Ἐχράζαμεν « ἐμαρτύρει »,
σχοιχόντες τῆ τοῦ συναξαρίου διηγήσει ὅτι « ἄνωσθ' ἔσχε τὴν μαρτυρίαν » ἢ ὁσίᾳ.

→ τῆ ἀσκήσει σου
ὡς δοξάσασαν Θεόν,
Ξένη, σοῦ τῆ κοιμήσει.

Θεοτοκίον:

Τριάδος σὺ τὸν ἕνα, κόρη, σαρκί
ἐν τῆ μήτρα σου ἀσπύρως ᾧς ἔσχεις;
ᾧς ἔτεκες δὲ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ
εὐδομήσαντα

σαρωθῆναι καὶ φθορᾶς
τοὺς βροτοὺς διασῶσαι.

Ὡδὴ 7. πρὸς τὸ: «Ὁ παῖδας ἐν καρίνου ῥυσάμενοι»

Ἀγγελίας ὡς δεῦτόν σε κειμήλιον,
Ὅσια, κατέχομεν
πάντες οἱ πιστοὶ
καὶ ἐπαξίως ἐν ᾧδαῖς
εὐφημοῦμεν ἀχῶνας τιμίους σου,
δι' ὧν σὺ πρὸς τὸν Θεὸν ἀνηγέχθης
τὸν μόνον ὑπερένδοξον.

Ἰᾶται σοῦ τὸ πάντιμον λείψανον
θαθῶν τὴν φαχέδαιναν
Χάριτι Θεοῦ
ἀντιδοξάζοντος καὶ νῦν
σὲ ἐν θαύμασι, Ξένη, ὡς δίκαιος
καὶ κμόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων
Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος»

Στεφάνῳ Πρωτομάρτυρι, ἔνδοξε,
ἀνέθου εὐκέρριον
οἶμον εὐλαβῶς,
ὡς τῆ ἀσκήσει σου καὶ σὺ
τὸ μαρτύριον ἄλλως ἀνύστατα·
σταυρὸν γὰρ τῆς ἐχυρατείας σὺ ἦρας

→ Χριστῷ ἀμολογησάσα.

Θεοτομίον:

Ξηρᾶναι ἀρετῆς πάντα σθεῖρματα
 ἐχθρὸς ὁ ἀρχέυακος
 βούλεται ψυχῆς
 ἐν ἀμαρτίαις μου ξηρᾶς·
 τοιχαροῦν, Θεοτόκε, σοῦ δέομαι:
 κῆ δρόσω τοῦ τοῦ Υἱοῦ σου ἐλέους
 ἄρως βλάστησίν με ὄτισον.

Ὡδὴ π. ἡχος αὐτός. Πρὸς τό: « Ἁγία ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα »

"Εθεῶσε Χριστὸς ^{δὲ} ἐπὶ ὄρους κειμένην,
 ὡς ὄλιν φαυομένην
 τὴν ἀρεταῖς οἰκουμένην
 καί, κοιμήσει τῆ σῆ,
 Οὐρανόθεν συχμαλεῖ τοὺς τιμῶντάς σε,
 « ἐν ἧ εὐλογοῦμεν
 Χριστόν », ὁσία Ξένη.

Νεύσει Θεῖα ἡ οὐρανοῖς ξένον στέφος
 ἐφάνη τῆ κοιμήσει
 τοῦ τῆ σεωτῆ καὶ ἀγία
 « δι' ἀστέρων, » σαφῶς,
 καὶ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἕως τέθαυται
 ἐν γῆ σου τὸ σῶμα,
 ὦ Ξένη Θεοφόρε.

"Ολος ῥυθαρὸς ἀμαρτίαις ὑδάρχων
 ὑμνεῖν σε οὐκ ἰσχύω
 τὴν καθαρὰν καὶ Ὁσίαν,
 ἀλλά, σθεῦσον, βοῶ ⁽¹⁾
 καὶ δυσώδησον Χριστόν τοῦ ῥυσοῦναί με,
 ὦν ἡμαρτον, Ξένη,
 σὺν σοὶ Ἁγίον δοξάζειν.

(1) εἰ σίλει λέγε καί: « κασοῦραί με » ἀντὶ ῥυσοῦναί με ῥυσοῦναί δὲ τίθεται,
 ὅτι λυτρώσως δέομεθα, ἡμεῖς καθάρσεως ἐμ θλαισμάτων καυτῶσκησ ὑδάρχη.

Θεοτοκίον:

Νῦν τοῖς ἐδὶ γῆς καὶ φθορᾷ ἐνομοῦσι
 καὶ ταύτῃ καὶ θανάτῳ
 ἀπερχομένοις καὶ θάλλιν
 ἀφθαρσίας ἀπὸ γῆν
 καὶ Ἐνάστασιν ἡμῖν ἐδώρισατο,
 Ἁγνή, σου ὁ τόμος,
 ἀεὶ ὄν εὐλογοῦμεν.

Ὡδὴ θ'. ἦχος ὁ αὐτός. πρὸς τὸ: «Φωτίξου, φωτίξου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ».

Στίχος:

— Μεγάλυνον, ψυχῆ μου,
 ὄν «ἐν ἐκκλησίᾳ
 ὁσίων ἀνυμνήσειν»
 βούλεται ἐβόα
 Δαυὶδ ὁ προφητάναξ.

Τροχάριον:

Ξενίαν ἀσμοῦσα
 καὶ ᾄσαν ἄλλην ἀρετήν,
 δι' Ἀγαθὴν Κυρίου,
 γῆν ἐν γῆς μεθίστασαι
 ᾠρὸς Οὐρανῶν Βασιλείαν, Σεμνή.
 Σὺ γάρ, σοφὴ, πνεύματος πτωχεΐα
 ἐκτίσω πλοῦτον τὸν ἀφθαρτον.

Στίχος:

— Μεγάλυνον, ψυχῆ μου,
 τοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις
 ἑδαναδαυομένου
 τὴν δόξαν καὶ τὸ κράτος.

Τροχάριον:

Εὐφραίνου, Ὅσια,
 ἡ γῆν ἀδαίρουσα ἐν γῆς
 ᾠρὸς γῆν τὴν ἀχέρῳ
 δεχομένη στέφανον
 γέρας ὁμοῦ «δι' ἀστέρων» σταυρῶ

→ σὺ γὰρ ἐν γῆ τὸν δοξάζοντά σε
Χριστόν, ὦ Ξένη, ἐδόξασας.

Στίχος:

— Μεγάλυνον, ψυχὴ μου,
νῦν ἐν τῆς Ὀσίας
μνήμῃ τῆς θανσέσθω
Τριάδα τὴν Ἁγίαν.

Τροχάριον:

Νικήσασα, Ξένη,
τὸν δόλω Εὐάν ἐν τῷ ὄρνι
κατακυκείναντα ὄφιν,
ἐγυρατείαι βέλεσι,
«χόρευε νῦν» σὺν Ἁγγέλων χοροῖς
καὶ ὄρνι Χριστὸν ὠρέσθευε σωθῆναι
τοὺς ἐν ᾧδαῖς σε γεραίροντας.

Θεοτοκίον:

Στίχος:

— Μεγάλυνον, ψυχὴ μου,
τὴν ἀδειροχάμω
Θεὸν σαρκὶ τεκοῦσαν
βουληθέντα σῶσαι
ἡμᾶς ἐξ ἁμαρτίας.

Τροχάριον:

Ἡ μόνη Παρθένος
καὶ Θεοτόκος, ἀληθῶς,
ἐθαξίως ἀκούεις
εἰς αἰῶνας «χαῖρε» σὺ,
ὅτι ἐν σοὶ ἐνοικίησας Θεὸς
ἦλθε σαρκὶ ἄφειν θρασμάτων
δοῦναι πιστοῖς ἀνυμνοῦσί σε.

Τέλος β' κανόνος.

Σημείωση: Οἱ τῆς ᾠδῆς ᾠδοῦσόμενοι στίχοι ἄλλοι ἐν 5 καὶ ἄλλοι ἐν 4
στίχων ἐγένοντο, καθὼς καὶ οἱ Ἀναδασίμοι, οἳς εἶδε ἐν Πεντηκωστάριον.

Τὰ ἐξαδοσσελάρια γράφοντα τοῦ μνηαίου μὴ χρήζοντα μᾶλλον διορθώσεως, καθὼς
τὴν ὄρνι θρόνου «Γυναίκα, ἀκουκίσητε»... κτλ. ἐσφυλλαθίαν τερπύσι, ἔνθα δὲ ἀπομοιολογίαν ἐκφράσει,
ὡς ἰσχυρῶς καλύπτονται ἐν τῷ γάλλων.

Παρακλήσις: Τὸ Γυναίκα ἀκουκίσητε ἐστὶν ἀποκείμενον ὡς ὄρνι τὸ μελιῶν αὐτοῦ μέτρον,
ἀποκίση ἐν ἦχον γ', ἀλλ' ἐδιευκρίνησε τὰ γράμματα ἐν β'. Τὴν Παρακλήσιον ἡμῶν ταύτην ἀνεφέραμεν
ἐν κ. Ἀντώνιον Σύριαν, ὅστις συνεφώνησεν ὅτι ὄρνις ἀρχήσθαι ἐν ἦχον δ'. ἐγγάλλω τοῦτο, τὸ δὲ «ὄρνι»
τοῦ Σωτήρος ἐν ἦχον θ' ἀποκίσησιν τοῦ α' ἐν τῷ Γα ἐν χροῖα ὁδοῦσθαι, οἱ χροῖα ἀποκίσησιν ἀμνησίαν Γρηγορίου Πρωτο-
πλάτου τοῦ ἀπὸ τῶν κείνων. Τὸ μέτρον τῆς ἀποκίσησιν ἐν β' εἶνα ἀνὰ τὴν χεῖρ καὶ μῆτρον ὄρνι τὸ ἐξωτερικόν.

Ἐξαδοστειλάρια
(τοῦ Μηναίου)

Ἦχος Β' (ἀρχαῖος) πρὸς τὸ «Γυναῖκες, ἀκουτίσθητε».

Ζενίαν κὴν Οὐράνιον
δοθοῦσα, Ξένη θάνσεμνε,
ξένην σαυτήν, Θεοφόρε,
πατρίδος, θλούτου καὶ γένους
φιλευσε βῶς θεωοίηκας
σοῦ τὸν σταυρὸν δὲ ἄρασα,
Χριστῷ ἀροθύμω ἔδραμες,
τῷ, ξενοτρόωι, ἐχόντι,
σῶσαι βροτούς, ἐμ Παρθένου.

Θεοτομῖον ὁμοιον:

Ὡράθης ὑπερέχουσα
τῶν διοικμάτων, Δέσποινα,
σαρκὶ κεμοῦσα, Παρθένε,
Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κτίστην.
Οὗ τῷ Σταυρῷ ῥωννύμεναι
γυναῖκες αἱ Θεόφρονες
νεανικῶς κρίστευσαν,
μεθ' ὧν σε θάντες ὑμνοῦμεν,
εὐλοχημένην Μαρία.

Ἔϊτα οἱ

Ἄϊνοι

εἰς ἦχον π. α'. ὡς ἔφη:

(δευτέρος χορός:) Πᾶσα ἄνοη αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν
κύριον ἐμ τῶν Οὐρανῶν, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις. Σοὶ
ἀρέωει ὕμνος τῷ Θεῷ.

(ἀριστεροῦ χορός:) Αἰνεῖτε αὐτὸν θάντες οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ· αἰνεῖτε αὐ-
τὸν θάσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ. Σοὶ ἀρέωει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Εἰς τοὺς ἅγιους
ψάλλομεν τὰ ἑξῆς σ'. Προσόμοια τῆς Ὁσίας: ὑδὸ Ε.Τ.

Ἦχος π. α'. πρὸς τὸ: «Χαίρου, ἀσκητικῶν, ἀλκωῶν,»

Στίχος: «Λόξα αὕτη ἔσται θᾶσι τοῖς ὁσίου αὐτοῦ».

Χαίροις, σὺν ῥωμάτων χοροῖς,
ἢ ὁμοφύλως τοῖς ἄγγέλους βιώσασα
καὶ νοῦν ἐν παθῶν τοῦ σκότους
πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς
τῆς Θεοῦ Σοφίας ἀνατείνασα,
ὑφ' οὗ κατακλάϊσται
τῆς ψυχῆς σου τὰ ὄμματα,
Ξένη Ὁσία,
οἷς Χριστὸν κατανόησας,
Οὗ τοῖς ἴχνεσιν
ἀκλινῶς ἠκολούθησας.
Νῦν γὰρ ἐν τῇ κοιμῆσει σου,
πρὸς ἣν ἐδεξήτησας
«μένουσαν⁽¹⁾ πόλιν» μετέστης
ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα
σὺν θᾶσιν Ὁσίοις,
τοῦ λατρεύειν εἰς αἰῶνας
τὸν σὲ δοξάσαντα.

Ὅμοια:

Στίχος: «Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, αἰνεῖτε αὐτὸν
ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ».

Χαίροις, ἢ ἠδονὰς κοσμιὰς
διαφρηγοῦσα πολυμόχθῳ ἀσκήσει σου
καὶ δάκρυσι καὶ νηστεαῖαις
σαρκὸς τὴν φαύλην ῥοθῆν
θαλαίου ἀνθρώπου ἢ νεκρώσασα.

(1) ἀρχῶν ἐγράφηκεν «μένουσαν», διότι ἐν «μέλλουσαν» καὶ ὁ ἁγιόγραφος, καὶ τὴν καὶ μέουσαν
νοεῖ κατ' ἄλγχι: «οὐκ ἔχομεν ὡς πόλιν μέουσαν ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν» (ἀρα δὲ καὶ μέουσαν)
ἐπισημασμένη. καὶ τοῦτο διορθώθη πρὸς ἀσκήσιν συγχύσεως ἐννοίας.

→ νυνὶ γὰρ «τετέλευκας»,
 ὡς ὁ Παῦλος, «τὸν δρόμον» σου
 «ἀδουειμένου»
 τοῦ τῆς νίκης «στεφάνου» σοι,
 «ὃν ὁ Κύριος»
 ᾠροσνεμεῖν ἐν τῇ Κρίσει σοι
 ξένῳ σκρείῳ ἄνωθεν
 λειψάνου θανσέωτου σου
 ᾠροβεβαίου, «δι' ἀστέρων»
 Σταυροῦ τὸν κύβον καὶ στέφανον,
 θανεύφκμε ξένη,
 ξενοτρόφως σχηματίσαι
 ἀντιδοξάσαι σε.

ὅμοιον:

Στίχος: «Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ,
 αἰνεῖτε αὐτὸν κατὰ τὸ ἄληθος τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ.»

Παῦλος ὁ μοναχὸς γηλωτῆς
 τοῦ ὁμωνύμου Ἀποστολοῦ γενόμενος,
 παθὰδερ ἐνεῖνος Θεύλαν,
 συνέδμημόν σε λαβὼν
 εἰς μαυρὰν θορείαν τῆς ἀσκήσεως,
 «ἐν Ρώμης εἰς Μύλασα
 «μεταθείσαι «κατέστησε»
 σοῦ σὺν παιδίσμαῖς
 καὶ ταῖς ταύταις ὁμόφροσιν,
 ἔνθα ἔθνηξαι
 καλιάν σου, ὡς ἄδηλον
 ὄφει τῆς ματαιότητος
 καὶ Οἴμον ἐνυκτῆριον
 τῷ Πρωτομάρτυρι, ξένη,
 θανευλαβῶς ἀφιέρωσαι,
 μεθ' οὗ μὴ ἐλλείθῃς
 θυσωθεῖν Χριστόν, Ὁσίᾳ,
 ἡμᾶς λυτρώσασθαι.

Ὅμοιον:

Στίχος: « Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν ἕκῃ σάλπιγγος, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν γαλτηρίῳ καὶ κισάρῃ. »

Ὦ φθὴ ἐδὶ Λειψάνῳ τῷ σῷ,
 Ὅσια Ξένῃ, σῶν ἀγώνων ὡς ἔδασθον
 « Ἰταυρὸς ἐξ ἀστέρων » ἄνω
 καὶ ὠερὶ τοῦτον λαμῶρον
 ἀστροπλόκον στέφος ἐναρθέστατα
 μεσοῦσης ἡμέρας γε
 καὶ ἡλίου φαιδρύνοντος
 ὠᾶσαν κῆν κτίσιν
 τῷ θριάμβῳ σου χαίρουσαν,
 « συσπενάγουσαν »
 ἡττηθείση προμήτορι
 ὠάλοι « καὶ συνωδίνουσαν »
 Ἰδαμ ἐδὶ ἄλγεσιν
 ἐν τῆς ἀρχαίας κατάραι,
 ἐξ ἧς αὐτὸν ἠλευθέρωσε
 Χριστὸς διὰ Πάθους,
 ὃν ἱκέτευε σωθῆναι
 τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ὅμοιον:

Στίχος: « Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ. »

Ξένῃς ἐδιωθοῦσα φωτῆς
 Χριστομιμήτου κῆ Ἀγνείᾳ, ὠανεύφημε,
 « Ἰταυρὸν » σὺ « ἐδ' ὤμων » ἦρας,
 ἐν ᾧ τὰ ὠάθη σαρυὸς
 τῆς νηστείας ἡλίου, Ξένῃ, ἔωπξας
 σαυτὴν ἀδερνήσω δὲ
 καὶ Χριστῷ ἠκολούθησας
 καταλιποῦσα
 δι' αὐτὸν τοὺς γεννήτορας

→ καὶ κνησεκῆρά σου
 ἐμψαστάδος ἐμφεύγουσα
 σοῦ σὺν παιδίσμαι, ὠάνσοφε,
 καὶ κόσμου λανθάνουσα
 κῆς ματαιόφρονος δόξης
 καὶ γῆ ἐν ζένη σικνώσασα,
 ἄσκησει ἀγία
 τὸν ἀστράσι στέφαντά σε,
 σεμνή, δοξάσασα.

Ὅμοιον:

Στίχος: « Αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυρβάλου εὐήχου,
 αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν κυρβάλου ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα ὄνοῦ αἰνε-
 σάτω τὸν Κύριον. »

Πάλαι ὁ θαλαῖος Ἰσραὴλ
 διὰ θαλάσσης διελθὼν διασέσωσαι
 δουλείας ἐξ Αἴγυπτίων
 κῆ τοῦ Σωκῆροι Βουλῆ
 Μωϋσέως ράβδω ὕδωρ κμήσαντι,
 γυνὴ δὲ Βαπτίσματα
 ὕδαταιούμεθα ἄδαντες
 πρὸς σωτηρίαν,
 σὺ δέ, ζένη ὠανεύφημε,
 κῶ Βαπτίσματα
 κῶ Χριστῶ μὲν συνέθανει,
 ᾧ δὲ συζῆν ἐθέλουσα,
 ἐν Ῥώμης εἰς Μύλασα
 «διὰ θαλάσσης» λαοραίως
 ἐδαραιώσης καὶ ἥσιπας
 Ἁγνείας ἀγῶνα
 καθορᾶν ἀξιωθεῖσα
 Θεὸν κοιμήσει σου.

Λόγια... ἤχος π.α. ἰδιόμελον.

Ἐπιδοθήσασα Νυμφίον τὸν Χριστόν, (ᾗ)
 Θεοφόρε ξένη,
 παρθενία πύτρεθιςαυ σαύτην (ᾗ)
 καὶ ἀσκήσει θεαρέστῃ. (ᾗ)

Νῦν, οὖν, ἐφέστηκε καιρὸς (ᾗ)
 καὶ Νυμφίος ἦλθεν, (ᾗ ἢ ᾗ)
 εἰς πασκάδα ἄυλον (ᾗ)
 μεθ' ἑαυτοῦ λαβεῖν σε. (ᾗ)

Ἐκτίσις εὐφημεῖ, (ᾗ)
 Οὐρανὸς συχαίρει, (ᾗ)
 «δι' ἀστέρων» στέφος σοι (ᾗ)
 μετὰ σταυροῦ ὠρίσας. (ᾗ)

Τὸ μὲν γὰρ στέφος σε Χριστοῦ (ᾗ)
 ἐδεμαρτύρει γύμνην, (ᾗ)
 ὁ δὲ σταυρὸς, δι' ὧν Χριστὸς (ᾗ)
 λύτρων ἐκτίσαστό σε. (ᾗ)

Αὐτὸν οὖν σαῖς εὐχαῖς (ᾗ)
 ἐκτενῶς δυσώδει (ᾗ)
 δωρηθῆναι ἱλασμὸν (ᾗ)
 τοῖς τελοῦσι τὴν μνήμην σου. (ᾗ εἰς ᾗ φερομένη)

Καὶ νῦν... Μαμαρίτομέν σε, Θεοτότε παρθένη... κ.τ.λ.

Τέλος, καὶ τῷ Θεῷ Λόγια.

Ὁ γράφων συνιστᾷ τὴν προσοκὴν εἰς ἐμάνους οἴκους θὰ χρησι-
 μοποιήσωσι καὶ τα, ὅπως μὴ ἀωλήσωσιν εἰς τῆς ἱερομαθῆλους καὶ
 ἀρχαιομαθῆλους ἀλαλοῦσας τὸ θαρὸν, ἀν δὲ δὲν ἀρόμεται νὰ τὸ
 χρησιμοποιοῦσιν νὰ τὸ ἐπιστρέψωσι τῷ γράσαντι, διότι οἱ ἀρχαιο-
 μαθῆλοι δωρεὰν λαμβάνοντες, ἢ ἀντὶ εὐτελεστικῶν κερμῶν, ἀδακῶσι
 μεταδωλοῦντες καὶ δὴ εἰς ὑπερόχους κερμᾶς. Οὕτως εὖρον φίλου μου-
 ποῦ (καὶ συμφωνητοῦ σχεδὸν) μουσιῶν καλλιγραφικῶν χειρόγραφον εἰ
 ἀλαλοῦσιν, ἢ μάλλον... λησκαρχεῖον ἀωλούμενον, ὅθεν αὐτός, ὡς εἶπες
 μοι, εἶχε δωρήσει εἰς τινα. Τὸ θαρὸν δὲ δωρεῖται τοῖς χρίστον εἰς τὸ
 τοῦ γράσαντος εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ διακέρυξιν καὶ τῆς μνήμης τῶν ὁσίων,

ἡ ὁδοῖα ὑπερέχει ἀσυγκρίτως εἰς ἀξίαν καὶ μνήμης ἄλλων. ἄρρωσθῶν μεγάλων καλουμένων, οἷον ἐπισημασμένων κ.τ.τ., δίδου: « εἴτε γνῶσις, εἴτε τι ἄλλο καταργηθήσεται, νυκτὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, καὶ τρία ταῦτα, μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη », ὡς τὸ Ἅγιον πνεῦμα διδάσκει διὰ Παύλου τοῦ Θεοφόρου Ἀποστόλου. Ταύτας ὁμῶς καὶ ἀρετὰς ἤσκησαν οἱ ὅσοι, οὐτὶς ὁ κόσμος κατ' ἐαυτοῦ ἀρὰν ἐπιδύρων περιφρονεῖ καὶ σιωπᾷ, λέγων ὅτι δὲν ὠφέλησαν ὅσοι οἱ ὅσοι, μάλιστα δὲ οἱ ἀσκηταί, τὴν κοινωνίαν, καὶ τὴν ὁδοῖαν δὲ ὠφέλησαν οἱ διάφοροι μεγαλοφυεῖς.

Τὸ μυστὸς εἶναι ἀρόκλητον καὶ δὲν ἀδικεῖται ἀδολογία ὑπὲρ τῶν ὁσίων· ἀλλ' ἕως ὅτου, ὅταν ἔλθῃ πάλιν ὁ Κύριος, ὁ ὁδοῖος θὰ ἀμείψῃ τοὺς ἀγίους καὶ θὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀμετανοήτους, « οἱ δίκαιοι ἐκλαμπροῦσιν ὡς φωστῆρες », ἐν ᾧ λίαν πιθανῶς οἱ μεγάλοι καὶ μέγα νῦν τιμώμενοι θὰ καλυφθοῦσιν ὑπὸ τοῦ σιόκου τοῦ « δευτέρου θανάτου » κατὰ τὴν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου, ἀρέθει νὰ ἀναζητηθῶνται ἐμᾶς τοῦτε ἡ μνήμη τῶν ἁγίων κατὰ τὸ γεγραμμένον, ὃ καὶ κοινωνικὸν λέγεται κατὰ τὰς λειτουργίας ἐπὶ ταῖς μνήμας αὐτῶν, « εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος ».

Οἱ τοὺς ἁγίους, λοιπὸν, τιμῶντες κατ' ἀξίαν καὶ κάλλον ἡμᾶς αὐτοὺς ὠφελούντες ἐκείνων ἀνευθεῶν ὄντων δόξης ἐξ ἀνθρώπων δόξαν τὴν ἐκ Θεοῦ δεξαμένων, ὡς ἔχωμεν τὸν ὄσον νὰ τοὺς μιμηθῶμεν, διότι αὐτῶν ὑπὸ τῶν πατέρων τῶν ἁγίων ὀρίζεται δι' αὐτοὺς κυρίως τιμὴ, ἡ μίμηση, κατὰ τὸ: « τιμὴ μαρτυροῦ, μίμηση μαρτυροῦ ».

Ἄς ἐδικαλοῦμεθα τὸν Κύριον, ὁδοῦν καὶ διὰ ξένης καὶ ὁσίας τῶν ἀρεθῶν ἐλεήσει καὶ σώσει ἡμᾶς. Ἀμήν.

Δήλωσις:

Ὡς ἐδικαιμένης στρατευομένης μου καὶ τοῦ κ. Δημοδούλου τοῦ ἀποφραγμένου με ἀπὸς συμπλήρωσιν καὶ Ἀπολυθείας καὶ ὁσίας ξένης, παρ' ὅτι ἐν προχόμῃ ἔγραψον, ἴσως δὲν δυναθῶ νὰ καταχωρήσω καὶ τὸ μέλος τῶν ἰδιοκλήτων εἰς Μουσικὴν παράρταμα, ὅλῃν ὁμῶς θὰ ἀποσπασθῶ.

ὁ δρᾶμα: Εὐάγγελος Σ. Τσιόγκας ἐκ τῆς ἐκείνης ἡμετέρας. 1961.

Μουσιῶν

Παράρτημα

Ἰδιωμάτων:

Δήλωση: Ἐλλείπωντος χρόνου μελωδοιοῦμεν κατὰ τὸ σύντομον

γένος σιχαρρεϊκὸν εἶδος,

ἔσθ' ἔχων σιχαρρεϊκόν, ὡς

οἱ ἀρχαῖοι τὴν μετροφωνίαν,

δύναται τὰ θαυμάσια καὶ

ἐντέχνως ὁ ἔμπειρος

ἱερογλύφος.

Εὐ' Ἀδούσιχα Μικροῦ Ἐσθερῖνοῦ:

Δόξα... ἤχος εἰς Δι

Η τον ὄρο σμαι ρον θι ι ον α με εεε
 ὄπως κε λε ε ε σα α α σα ὄρο γου
 νη α λη θη νη με εε ε ε σης αι ω ω ω
 νι ον ὄα ρα χρι στω ξε ε νη ε ε εν
 δο ο ο ο ξε του λα θεν σε ε ὄα α θλα
 των α γω ω γων σου ου τη ση η κοι
 μη η η σε ει και νη μη ὄα α αυ
 ση η η η η ὄρε ε σθε εν εν ὄρος
 τον α ξι ως ο σι λι α σε σε ε ε ε
 γα α α αν τα ν ὄερ των πι λι σ τε
 η ι μω ω ων τω ω ω ων σε ε ε ε

Εἰς τὸν Μῆγαν Ἑσπερινῶν

Δόξα... Ἦχος π̣ εἰς π̣α.

Δο ο ο ξα α ρη Α ρι ι ι υ
 Θε ε ρη η ε ρι ηη ση η η η η κοιοι
 μη η η σε ω θε ε ο ο σε σε σε
 ο σι ι ι ι α εν σοι γαρ ε θαν
 μα α α σω ω σε ε ε εν α α α
 λη η θως ο σε α α αν ρι ι ι δο ο
 ξα α α σας φα γε ρως ρως θε ε ε
 ρα α σι κυ υ ρι ι ι ι ος
 ως α δη λω ω ως σε ε ε εν βι ι ι
 ω εν Α σην σα θυ ρο ο ον δο
 ξα α σα α α α σαγ ο ο θερ με

(25) μου ου σης η η η με ε ε ρα ας

και προς ου ρα γο ο ον με τα στα

α ση η η ης σου ου σου ου ου ου

ου ου ρα γο ο θεν ω ω φθη σοι

στα αυ ρο ο ος ος δι α α σταε

ε ε ρων γε και στα ε ε ε φος

δι ο παρρη σι αν προς θε ο ο ο ο

ο ον ε ευ ρου ου σα θε ο

φο ρε ξε ε γη θα γε ε ευ φη θα

γε ευ φη η με η υπη κ μων των η

μων των των σε φρε ε ε σβε ε ευ

ε ε λεν οη και τα ας ηυ χα α ας

η η η η μων

Εἰς τὴν Λιζάν:

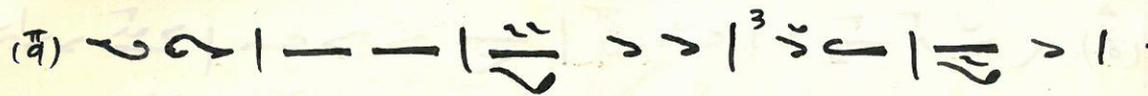
ἦχος ᾠπα με ε π

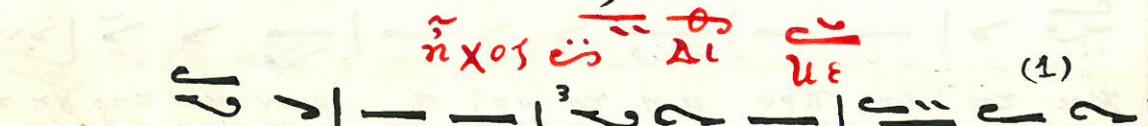
Τῆς θεοῦ δένδρου κωνοσφιν
 νης Δαν ἰδ' ἄρο κρε ε δο ο με ε
 του εν τω γαλ μοι οι ου εν πνε ε
 ε ευ μα α α α τι να τα κρυφισον
 του ου ουου κρυ ρι ι ι ου και
 α δο δω σει ει σοι οι θα αν τα τα αι
 κη μα τα κησ καρ δι ι ι α α α
 ας σου ο θευ ευφρ γου σα κη α α θα α α
 κη κω σμα μα και ο ο ο φρο ο ο νος ρο ο
 κης ξεν τον θι ον ξεν η ι σα αχ γε ε λον
 κη εν ξε ε νη η η η η νυ σα ας εν

22

Α (8)

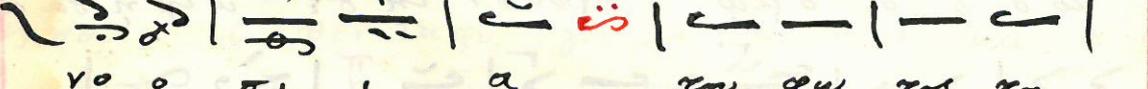
(9)
 σι α να θ λ κ ε ζ ε ν ε ρ ο ς σ μ ν ζ ε
 λ ο υ ο υ ο υ σι ι μ ν η η η μ ν δ ω ρ η
 θ η γ α ι ι λ α α σ μ ο ν κ α μ ε γ α ε ε
 ε ε λ ε ε ε ε ο ς

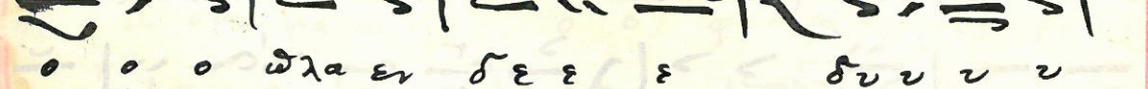
ἤχος *Δι* *Με* (1)

 Η τ ω α ν ε σ ω ε ρ ω φ ω ρ ι ι ρ ο ν

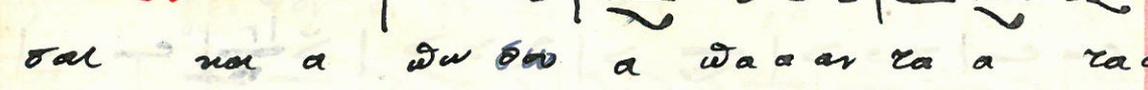

 ν ο υ ν α α α ρ α α α ν γ α α σ θ α ε ι

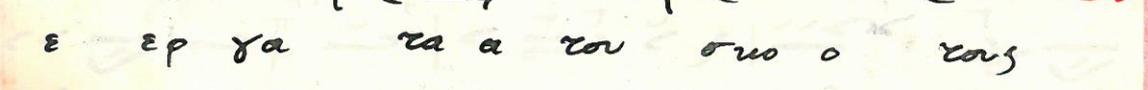

 σ α ρ η ς τ ρ ι σ η λ ι ι ο υ θ ε ο ο ο

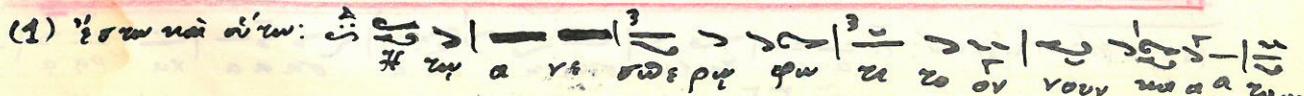

 ρ η η η η ρ ο ς ζ ε ρ η η η θ α α α

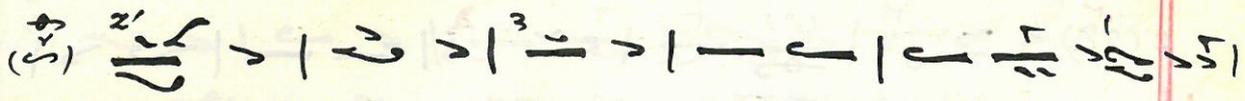

 ν ο ο σι ι α ρ ο υ φ ω ρ ο ς ρ α

 ο ο ο ω λ α ε ν δ ε ε ε δ υ ν ν ν

 σ α λ κ α ι α ω ω θ ω α ω α α ν ρ α α ρ α α α

 ε ε ρ γ α ρ α α ρ ο υ σ μ ο ο ρ ο ς

(1) ἦχος καὶ οὐκ:
 Η τ ω α ν ε σ ω ε ρ ω φ ω ρ ι ι ρ ο ν ν ο υ ν α α α ρ α...
 4.7.2
 ὠτ'ελλ

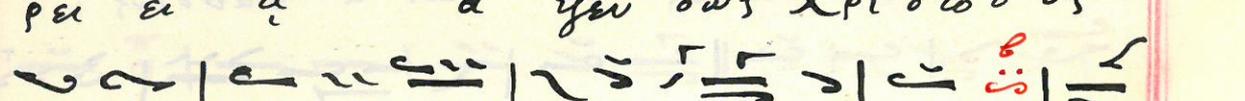
(7) πλ σσει τω φω τι α νο λου θη η σα αα

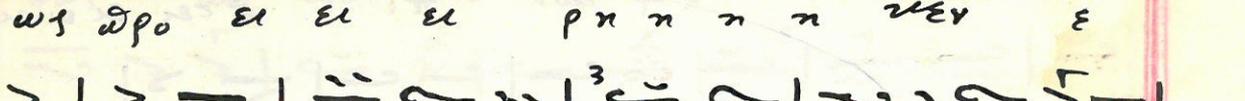
 σα Χρι στω ω ω ε σχες το φως

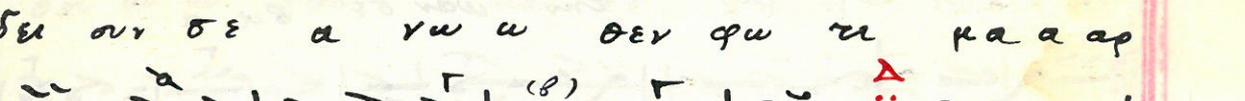
 κης ζω η ης ου θα μωσ ωρο στω γα σα

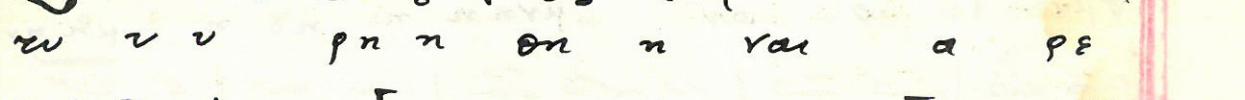
 τη του θι ου ου σου ου ου ωο ο

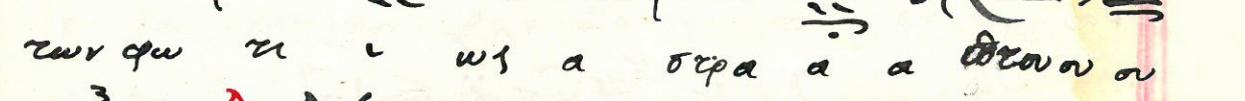
(8) ρει ει α α γεω δως Χρι στω ο ος

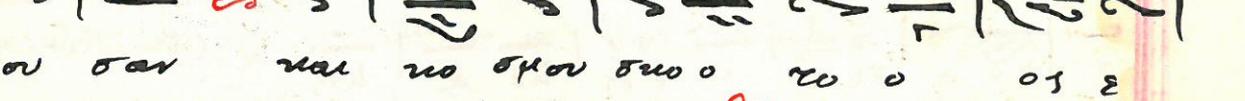
 ως ωρο ει ει ει ρη η η η κεν ε

 δε ου σε α γω ω θεν φω τι μα α αρ

 ω υ υ ρη η θη η γαι α ρε

 των φω τι υ ως α στρα α α θου ου

 ου σαν και νο σμου στω ο το ο ος ε

 λε εχ και ου ου σαν ο ο ο θη

 τη και μη η η σε ει ει σου ου ου (??)

(22) ο ο σι ι α φωτεινονση
 με ον σοι εν κ μερα ε ε ε θε
 φα α νη δη λο ωι ουν σε τωσ ωε ρα α
 σι εντ α δη λωσ Α σμη σει δο φα α σα α α
 σαν θε ε ο ον αυ τον α θαυ σωσ ι
 κε τεν ε ν ωερ των πι ι σσει ει ει ει
 σε λου ουν των εντ ωαν σε θα α
 σμι ι ο ον μνη η η η η κη η η
 σου

Λόγα... Ηχος δι ω πα (πλαγιωδρωτο λε γε τω μετ' κων σ' α λω)
 κρωτο λε γε τω μετ' Αγαθου κη τ.
 χ. (ουτω μαλλον ἀδικηται ορθοτατα)

α κε α κε ε ε ε ες κε α κες
 π q Δ δι
 Νυν αν κ δο φα χει ει σε χρι στος
 μα κα ρι α α α ζε ε ε ε ε εν
 Δ δι

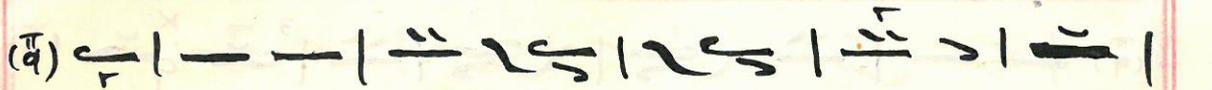
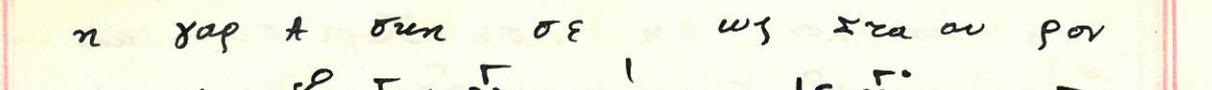
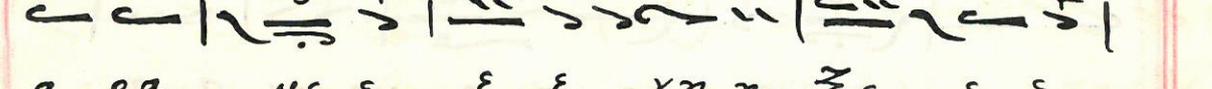
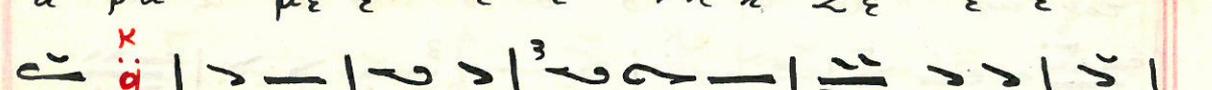
^Δ
 (δὲ) ω σθερ κα θυ ωε ε σχεε ε σο
 ρου θυ ρου εν γη δο φα φα αν ρας
 εν τω νυν και μελ λοον τι αν τι
 δο φα α α σαι αι αι ω ω ω ω
 νι οθεν εν ρου ωε ρα α α σι σα α
 φως ρου ρου ρου σμου ου ου λα α
 θα ου ου θαν να τε δη η λου
 ο ο γι ι γω ω στω ω ω ων σε
 ε δει γαρ ρου θλε ωον ρα εν κρυ
 ωτω ω ω ω ω ω ρας ωρα α φως
 αις θυ ρου ε δο φα α σα ας φα γε
 ρω ως σοι α α ωο δαν ου ου ναι
 δε φως αν ο σι α α θαν μα α σταν

(1) εἰ σέλιος λέγει καὶ: δὲ
 εν τω νυν και μελ λοον τι αν τι

φα ρου α
 ωσεχεε

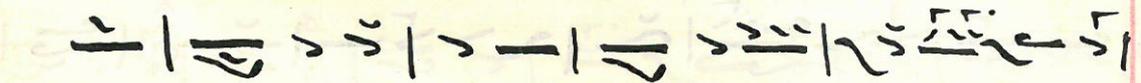
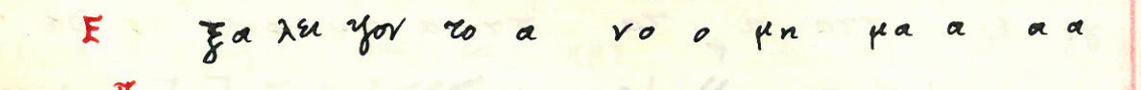
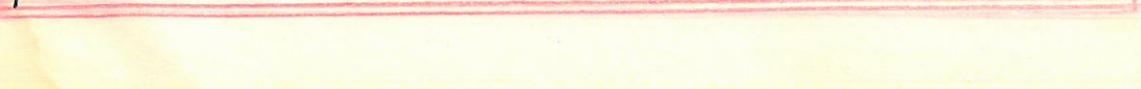
(q̄) | — — — | | | |

η γαρ ἁ σὺν σε ως ἴσα σου ρον
 α ρα με ε ε ε νη η ζε ε ε
 νη ὠρος βρα βει ο νι υης α φι κε ε ρο
 κιν ε δι ε γει ε ο ον μω η ην λι
 ὠσ ο ο ο σα ὠρο σει ει ὠω ω ω
 μεν α αυ ηη ε ὠα ζι ι ως χα αι αι αι
 ρος ὠαρ' ρη σι αν εν ρεις γαρ σε ε κνη
 ρω ὠρε σβε εν ει εν ὠρος θε ον ρω ρι
 μων ρα ας σε σω ω ζε σθα

Ἐν τῷ Ὄρθω.

Εὐ τὸν στίχον: «Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ ὠλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου

ἤχος π λ πα

 | | | |

Ε φα λει γον το α νο ο κνη μα α α α
 μου

(A) $\lambda \sim \overset{\sim}{\lambda} \sim \overset{\sim}{\lambda} \sim \overset{\sim}{\lambda} |^3 \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim |$
 δη η η η λως ηυ τον εν διαρίρη
 $\sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \overset{\sim}{\lambda} |^3 \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim |$
 σι α α α δυ υ συ ω ω διε υ
 $\sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} | \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim |$
 ωερ η μων των τι μων των αν σε ε
 $\sim | \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim | \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim |$
 ε λε η θη γαι τα ασ υν χα α ασ η
 $\overset{\sim}{\lambda} \sim \sim |^3 \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \sim \overset{\sim}{\lambda} |$
 ηω ω ω ω ω ω υ

Εἰς τοὺς Αἴνους:

Δόξα... Ἁχος π. ἠ πα $\overset{\sim}{\lambda}$
 $\overset{\sim}{\lambda}$
 $\overset{\sim}{\lambda}$

$\sim \sim \sim | \sim \sim \sim | \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim |$
 Ε ωι ωο θη σα σα ηυμ φι ο ον τον
 $\overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim |$
 Χρι στον θε ο φο ο ρε ξε ε ε ε
 $\overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim |$
 νη ωαρ θε νι α ηυ ρε ε ε ωι ι ι σα
 $\overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim |$
 σα αυ ημ και Α α συν η σει θε α
 $\overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim | \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim |$
 ρε ε ε ε στω ηυνουν ε φε σση ηε
 $\sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim |$
 και αι ρος και ηυμ φι ι ι ι ος
 $\overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim | \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim | \overset{\sim}{\lambda} \sim \sim \sim |$
 η η η ηλ θεν εις πα στα θα α υ υ υ λον

(B)

